

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2001/C 245/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 3ης Ιουλίου 2001, στην υπόθεση C-380/99 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Bertelsmann AG κατά Finanzamt Wiczenbruck («Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Βάση επιβολής του φόρου — Έξοδα αποστολής δώρων»)	1
2001/C 245/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 3ης Ιουλίου 2001, στην υπόθεση C-297/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/35/ΕΚ — Εκπαίδευση των ναυτικών — Παράλειψη μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας»)	1
2001/C 245/03	Διάταξη του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 19ης Ιουνίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-9/01 έως C-12/01 (αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης τον Hof van Beroep te Gent): Stéphane Monnier κατά Govan Sports NV, Edwin van Ankeren κατά Govan Sports NV, Govan Sports NV κατά Pascal Jacobs και Govan Sports NV κατά Dannie D'Hondt («Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Δραστηριότητα ευρέσεως εργασίας για επαγγελματίες αθλητές»)	2
2001/C 245/04	Υπόθεση C-213/01 P: Αίτηση αναιρέσεως της T. Port GmbH & Co. KG, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 2001 κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2001 στην υπόθεση T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	2
2001/C 245/05	Υπόθεση C-216/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Handelsgericht Wien με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Budejovicky Budvar κατά Rudolf Ammersin GmbH	3

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2001/C 245/06	Υπόθεση C-222/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 24ης Απριλίου 2001 στην υπόθεση British American Tobacco Manufacturing B.V. κατά Hauptzollamt Krefeld	3
2001/C 245/07	Υπόθεση C-229/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich με διάταξη της 1ης Ιουνίου 2001, στην υπόθεση Susanne Müller	4
2001/C 245/08	Υπόθεση C-233/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Giudice di pace di Palermo με διάταξη της 4ης Μαΐου 2001 στο πλαίσιο της υποθέσεως R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA κατά Dario Lo Bue	4
2001/C 245/09	Υπόθεση C-234/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Finanzgericht Berlin με διάταξη της 28ης Μαΐου 2001 στην υπόθεση Arnoud Gerritse κατά Finanzamt Neukölln-Nord	5
2001/C 245/10	Υπόθεση C-235/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001	5
2001/C 245/11	Υπόθεση C-239/01: Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001	5
2001/C 245/12	Υπόθεση C-240/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001	6
2001/C 245/13	Υπόθεση C-241/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Conseil d'État, τμήμα εκδικάσεως ενδίκων διαφορών, με απόφαση της 28ης Μαΐου 2001 στην υπόθεση National Farmers' Union κατά Secrétariat général du gouvernement	7
2001/C 245/14	Υπόθεση C-243/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Ascoli Piceno (Ιταλία) με διάταξη της 30ής Μαρτίου 2001 στο πλαίσιο των ποινικών δικών κατά Piergiorgio Gambelli κ.λπ.	8
2001/C 245/15	Υπόθεση C-246/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 25 Ιουνίου 2001	8
2001/C 245/16	Υπόθεση C-249/01: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001 το Bundesvergabeamt Wien στο πλαίσιο της προσφυγής του διπλ. αρχιτέκτονος μηχανικού Werner Hackermüller κατά 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH και 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH	8
2001/C 245/17	Υπόθεση C-250/01-P: Αίτηση αναρρέσεως του Mario Costacurta, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001 κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-202/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	9
2001/C 245/18	Υπόθεση C-251/01-P: Αίτηση αναρρέσεως του Mario Costacurta, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001 κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-328/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	10
2001/C 245/19	Υπόθεση C-252/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 29 Ιουνίου 2001	10

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2001/C 245/20	Υπόθεση C-254/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001	11
2001/C 245/21	Υπόθεση C-257/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001	12
2001/C 245/22	Υπόθεση C-258/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001	12
2001/C 245/23	Υπόθεση C-260/01: Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 4 Ιουλίου 2001	13
2001/C 245/24	Υπόθεση C-263/01 P: Αίτηση αναιρέσεως της Carla Giuliotti που ασκήθηκε στις 5 Ιουλίου 2001 κατά της απόφασης του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Μαΐου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-167/99 και T-174/999 Carla Giuliotti κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	13
2001/C 245/25	Υπόθεση C-265/01: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2001 το Tribunal de grande instance de Dinan στην υπόθεση Ministère public — Partie civile: Comité Région pêches maritimes κατά Annie Pansard, Gérard Bourret και Marc Kermarrec	14
2001/C 245/26	Υπόθεση C-272/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 10 Ιουλίου 2001	14
2001/C 245/27	Υπόθεση C-274/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιουλίου 2001	15
2001/C 245/28	Υπόθεση C-277/01 P: Αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε στις 13 Ιουλίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά της απόφασης που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2001 το τέταρτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-99/00, Ignacio Sampedro κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου	15
2001/C 245/29	Υπόθεση C-278/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 13 Ιουλίου 2001	16
2001/C 245/30	Υπόθεση C-279/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουλίου 2001	17
2001/C 245/31	Υπόθεση C-282/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 17 Ιουλίου 2001	18
2001/C 245/32	Υπόθεση C-286/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Ιουλίου 2001	18
2001/C 245/33	Υπόθεση C-287/01: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Ιουλίου 2001	19
	ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ	
2001/C 245/34	Υπόθεση T-119/01: Προσφυγή της Pescanova S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε την 1η Ιουνίου 2001	20

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2001/C 245/35	Υπόθεση T-125/01: Προσφυγή της εταιρίας José Martí Peix κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Ιουνίου 2001	21
2001/C 245/36	Υπόθεση T-126/01: Προσφυγή της S.A. Eduardo Vieira κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Ιουνίου 2001	22
2001/C 245/37	Υπόθεση T-127/01: Προσφυγή του Carlo Ripa di Meana κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιουνίου 2001	23
2001/C 245/38	Υπόθεση T-128/01: Προσφυγή της DaimlerChrysler Corporation κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 7 Ιουνίου 2001 ..	24
2001/C 245/39	Υπόθεση T-129/01: Προσφυγή της εταιρίας José Alejandro, S.L. κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά — Εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 11 Ιουνίου 2001	24
2001/C 245/40	Υπόθεση T-130/01: Προσφυγή της Sykes Enterprises Incorp. κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά που ασκήθηκε στις 11 Ιουνίου 2001	25
2001/C 245/41	Υπόθεση T-134/01: Αγωγή της Hans Fuchs Versandschlachtere KG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2001	25
2001/C 245/42	Υπόθεση T-137/01: Προσφυγή του Stadtsportverband Neuss e.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001	26
2001/C 245/43	Υπόθεση T-139/01: Προσφυγή-αγωγή των εταιριών Comafrika SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001	26
2001/C 245/44	Υπόθεση T-140/01: Προσφυγή του Paul Doyle κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2001	27
2001/C 245/45	Υπόθεση T-142/01: Προσφυγή της Organización de Productores de Tunidos Congelados (OPTUC) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001	28
2001/C 245/46	Υπόθεση T-143/01: Προσφυγή του Raymond Maxwell κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιουνίου 2001	29
2001/C 245/47	Υπόθεση T-145/01: Προσφυγή του Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Ιουνίου 2001	29
2001/C 245/48	Υπόθεση T-149/01: Προσφυγή των Bruno Heim και Franz Gustav Andersson κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001	30
2001/C 245/49	Υπόθεση T-150/01: Προσφυγή του Cristiano Sebastiani κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001	30
2001/C 245/50	Διαγραφή της υποθέσεως T-258/93	31
2001/C 245/51	Διαγραφή των υποθέσεων T-31/97 έως T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 έως T-98/97, T-100/97 έως T-105/97, T-114/97 έως T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 έως T-138/97, T-150/97 έως T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 και T-209/97	31

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2001/C 245/52	Διαγραφή υποθέσεως T-190/99	31
2001/C 245/53	Διαγραφή της υποθέσεως T-36/00	32
2001/C 245/54	Διαγραφή της υποθέσεως T-389/00	32

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 3ης Ιουλίου 2001,

στην υπόθεση C-380/99 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Bertelsmann AG κατά Finanzamt Wiedenbrück⁽¹⁾)

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α' — Βάση επιβολής του φόρου — Έξοδα αποστολής δώρων»)

(2001/C 245/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-380/99, αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Bertelsmann AG και Finanzamt Wiedenbrück, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή (εισηγητή), J.-P. Puissochet, R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 3 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών,

των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, η βάση επιβολής του φόρου για την παράδοση δώρου που συνιστά αντιπαροχή για την προσέλευση νέου πελάτη περιλαμβάνει, εκτός της τιμής αγοράς του δώρου, επίσης τα έξοδα αποστολής, όταν αυτά βαρύνουν τον αποστολέα του δώρου.

⁽¹⁾ ΕΕ C 6 της 8.1.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 3ης Ιουλίου 2001,

στην υπόθεση C-297/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου⁽¹⁾)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 98/35/ΕΚ — Εκπαίδευση των ναυτικών — Παράλειψη μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας»)

(2001/C 245/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-297/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: B. Mongin) κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (εκπρόσωπος: αρχικώς P. Steinmetz και, στη συνέχεια, J. Faltz), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, καθόσον δεν έθεσε σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που περιλαμβάνουν ενδεχόμενες κυρώσεις οι οποίες είναι

αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/35/EK του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 94/58/EK σχετικά με το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών (EE L 172, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249 EK και από το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 3 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, καθόσον δεν έδωσε σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που περιλαμβάνουν ενδεχόμενες κυρώσεις οι οποίες είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/35/EK του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 94/58/EK σχετικά με το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής.
- 2) Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 273 της 23.9.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 19ης Ιουνίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-9/01 έως C-12/01 (αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης τον Hof van Beroep te Gent): Stéphane Monnier κατά Govan Sports NV, Edwin van Ankeren κατά Govan Sports NV, Govan Sports NV κατά Pascal Jacobs και Govan Sports NV κατά Dannie D'Hondt (¹)

(«Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Δραστηριότητα ευρέσεως εργασίας για επαγγελματίες αθλητές»)

(2001/C 245/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-9/01 έως C-12/01, με αντικείμενο αιτήσεις τον Hof van Beroep te Gent (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν τον άρθρον 234 EK, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Stéphane Monnier και Govan Sports NV, μεταξύ Edwin van Ankeren και Govan Sports NV, μεταξύ Govan Sports NV και Pascal Jacobs και μεταξύ Govan Sports

NV και Dannie D'Hondt, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 της Συνθήκης EK (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρον 49 EK), 86 και 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης EK (νυν άρθρων 82 EK και 86, παράγραφος 1, EK), το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Ιουνίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας υπόκεινται στην απαγόρευση του άρθρου 86 της Συνθήκης EK (νυν άρθρον 82 EK), εφόσον η εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν εμποδίζει την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Το κράτος μέλος που απαγορεύει κάθε διαμεσολαβητική δραστηριότητα μεταξύ ζητήσεως και προσφοράς εργασίας μη ασκούμενη από τα γραφεία αυτά παραβαίνει το άρθρο 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης EK (νυν άρθρο 86, παράγραφος 1, EK), όταν δημιουργεί μια κατάσταση που οδηγεί κατ' ανάγκη τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας να παραβαίνουν τις διατάξεις τον άρθρον 86 της Συνθήκης. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

— είναι πρόδηλο ότι τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας δεν είναι σε θέση να ανταποκριθούν στην εκδηλούμενη στην αγορά ζήτηση γι' αυτό το είδος των δραστηριοτήτων·

— η πραγματική άσκηση των ανωτέρω δραστηριοτήτων από ιδιωτικές επιχειρήσεις καθίσταται αδύνατη λόγω της διατήρησης σε ισχύ νομοθετικών διατάξεων που απαγορεύουν τις δραστηριότητες αυτές επισύροντας ποινικές και διοικητικές κυρώσεις·

— οι εν λόγω διαμεσολαβητικές δραστηριότητες μπορούν να καλύπτουν και υπηκόους ή το έδαφος άλλων κρατών μελών.

(¹) EE C 61 της 24.2.2001.

Αίτηση αναιρέσεως της T. Port GmbH & Co. KG, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 2001 κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2001 στην υπόθεση T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

Η T. Port GmbH & Co. KG, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Dr. Gert Meier, Κολωνία, άσκησε στις 23 Μαΐου 2001 αίτηση κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2001 στην υπόθεση T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό ότι η αναιρεσίβλητη εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη κατά τον προσδιορισμό της ποσότητας αναφοράς για τα έτη 1997-1999 την ποσότητα την οποία καθόρισε το Finanzgericht Hamburg (σκέψη 88) καθώς και
- 2) να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το περιεχόμενο του άρθρου 5, παράγραφοι 2 και 3 του κανονισμού 2362/98⁽¹⁾. Κατά τις διατάξεις αυτές, οι δασμοί που καταβάλλονται επί της εισαχθείσας ποσότητας αποτελούν επαρκή απόδειξη της ποσότητας αναφοράς. Κρίσιμος είναι ο δασμός τον οποίο όφειλε ο εισαγωγέας κατά την ημέρα της εισαγωγής. Όπως αναγνωρίζει το Πρωτοδικείο, εφαρμοστέος δασμολογικός συντελεστής κατά την ημέρα της εισαγωγής για την αναιρεσίουσα ήταν ο συντελεστής του δασμού για την ποσόστωση. Το Finanzgericht Hamburg είχε κρίνει συγκεκριμένα κατά τη διαδικασία των προσωρινών μέτρων ότι η εισαγωγή της ποσότητας που είχε καθοριστεί δικαστικώς έπρεπε να γίνει δεκτή από το τελωνείο χωρίς πιστοποιητικά εισαγωγής υπό την προϋπόθεση της καταβολής του δασμού για την ποσόστωση. Η αρμόδια τελωνειακή αρχή καθόρισε ως οφειλόμενο δασμό εκ μέρους της αναιρεσίουσας τον δασμό για την ποσόστωση. Η αναιρεσίουσα κατέβαλε πράγματι τον δασμό αυτό. Το ζήτημα αν η αναιρεσίουσα κατέβαλε πράγματι, ως εισαγωγέας, τον δασμό δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι το αναιρετικό δικαστήριο ανήρесе τη διάταξη περί προσωρινών μέτρων του Finanzgericht Hamburg και η τελωνειακή αρχή τροποποίησε την πράξη επιβολής δασμού και επέβαλε τον κανονικό δασμό. Όσον αφορά την ποσότητα που είχε καθοριστεί δικαστικώς, από το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 3, εδάφιο 2, καθίσταται σαφές ότι ο κατά την ημέρα εισαγωγής επί της ποσότητας εισαγωγής καταβληθείς δασμός, τον οποίο καθόρισε η τελωνειακή υπηρεσία, αποτελεί επαρκή απόδειξη της ποσότητας αναφοράς.

⁽¹⁾ EE L 293, 1998, σ. 32.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Handelsgericht Wien με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Budejovicky Budvar κατά Rudolf Ammersin GmbH

(Υπόθεση C-216/01)

(2001/C 245/05)

Με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαΐου 2001, το Handelsgericht Wien, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Budejovicky Budvar και Rudolf Ammersin GmbH, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Η εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους, σύμφωνα με την οποία, σε μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, η οποία στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, παρέχεται η απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92 ανεξάρτητα από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως, είναι συμβατή με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92⁽¹⁾ αν, με την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, μπορεί να εμποδιστεί η εισαγωγή εμπορεύματος το οποίο έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο σε άλλο κράτος μέλος;
2. Αυτό ισχύει επίσης στην περίπτωση κατά την οποία η γεωγραφική ένδειξη, που στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, δεν Θεωρείται στη χώρα προελεύσεως ως γεωγραφικός προσδιορισμός για ένα ορισμένο προϊόν ούτε ως απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη;
3. Οι απαντήσεις στα ερωτήματα 1 και 2 ισχύουν επίσης στην περίπτωση κατά την οποία το εν λόγω κράτος μέλος συνήψε τη διμερή συμφωνία πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μετά δε την προσχώρησή του, με δήλωση της κυβερνήσεώς του, συνέχισε να την εφαρμόζει με το διάδοχο κράτος του αρχικώς αντισυμβαλλομένου κράτους;
4. Το άρθρο 307, παράγραφος 2, ΕΚ υποχρεώνει το κράτος μέλος να ερμηνεύει μια τέτοια διμερή συμφωνία, την οποία συνήψε πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση με τρίτο κράτος, σύμφωνα με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92, υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη στη συμφωνία αυτή προστασία για μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, που στο κράτος προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε ονομασία περιοχής ή χώρας, περιλαμβάνει απλώς την προστασία έναντι του κινδύνου παραπλανήσεως, όχι όμως την απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92;

⁽¹⁾ EE L 208, της 24.7.1992, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 24ης Απριλίου 2001 στην υπόθεση British American Tobacco Manufacturing B.V. κατά Hauptzollamt Krefeld

(Υπόθεση C-222/01)

(2001/C 245/06)

Με διάταξη της 24ης Απριλίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Ιουνίου 2001, το Bundesfinanzhof στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ British American Tobacco Manufacturing B.V. και Hauptzollamt Krefeld, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Διαφεύγει το εμπόρευμα που εκτελωνίστηκε για κοινοτική διαμετακόμιση από την τελωνειακή επιτήρηση επειδή το παραστατικό T1 απομακρύνθηκε προσωρινά από το φορτίο;
- 2) Σε περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο απαντήσει αρνητικά στο πρώτο ερώτημα:

Διέφυγε το εμπόρευμα που εκτελωνίστηκε για κοινοτική διαμετακόμιση από την τελωνειακή επιτήρηση επειδή η τελωνειακή σφραγίδα που είχε τεθεί για τη διασφάλιση της ταυτότητάς του ανοίχθηκε και ένα μέρος του εμπορεύματος εκφορτώθηκε, χωρίς το φορτίο να έχει προηγουμένως προσκομισθεί κανονικά εκ νέου στο τελωνείο, παρότι οι πράξεις αυτές διενεργήθηκαν κατόπιν συμφωνίας με υπαλλήλους της υπηρεσίας πατάξεως τελωνειακής απάτης οι οποίοι δρούσαν χωρίς να αποκαλύψουν την ταυτότητά τους και παρακολούθησαν όλες τις λεπτομέρειές τους;

- 3) Σε περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο απαντήσει καταφατικά στο πρώτο ή στο δεύτερο ερώτημα:

Συντρέχουν ιδιαίτερες καταστάσεις ή περιστάσεις κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79⁽¹⁾, αν υπάλληλος της υπηρεσίας πατάξεως τελωνειακής απάτης που διενεργεί μυστική έρευνα προκάλεσε παραβάσεις της διαδικασίας της κοινοτικής διαμετακομίσεως; Αποκλείει ο δόλος ή η προφανής αμέλεια των προσώπων τα οποία χρησιμοποιεί ο κυρίως υπόχρεος για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που έχει αναλάβει στο πλαίσιο της κοινοτικής διαμετακομίσεως τη δυνατότητα να του επιστραφούν τα τέλη ή οι φόροι που επιβλήθηκαν λόγω της διαφυγής από την τελωνειακή επιτήρηση των εμπορευμάτων που εκτελωνίστηκαν για κοινοτική διαμετακόμιση;

(¹) ΕΕ L 175 της 12.07.1979, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich με διάταξη της 1ης Ιουνίου 2001, στην υπόθεση Susanne Müller

(Υπόθεση C-229/01)

(2001/C 245/07)

Με διάταξη της 1ης Ιουνίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Ιουνίου 2001, το Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich, στο πλαίσιο της υποθέσεως Susanne Müller που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

- Απαγορεύει η οδηγία 79/112/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 18.12.1978⁽¹⁾ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση και την παρουσίαση των τροφίμων που προορίζονται για τον τελικό καταναλωτή καθώς επίσης και τη διαφήμισή τους, ως είχε πριν από την έναρξη ισχύος της οδηγίας 2000/13/ΕΚ του Ευρωπαϊκού

Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ής Μαρτίου 2000⁽²⁾ για προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση, την παρουσίαση και τη διαφήμιση των τροφίμων (στο εξής: οδηγία 79/112), ιδίως το άρθρο της 15,

- ήτοι απαγορεύει η οδηγία 2000/13/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ής Μαρτίου 2000, για προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση, την παρουσίαση και τη διαφήμιση των τροφίμων (στο εξής: οδηγία 00/13), ιδίως το άρθρο της 18,

τη ρύθμιση κράτους μέλους σύμφωνα με την οποία κατά τη διάθεση στην αγορά τροφίμων των οποίων η ημερομηνία ελάχιστης διατηρησιμότητας έχει ήδη λήξει το γεγονός αυτό θα πρέπει να επισημαίνεται, πέραν της αναγραφής της ημερομηνίας λήξεως, με έναν άλλο σαφή και κατανοητό για όλους τρόπο;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 33.

(²) ΕΕ 2000, L 109, σ. 29.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Giudice di pace di Palermo με διάταξη της 4ης Μαΐου 2001 στο πλαίσιο της υποθέσεως R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA κατά Dario Lo Bue

(Υπόθεση C-233/01)

(2001/C 245/08)

Με διάταξη της 4ης Μαΐου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαΐου 2001, ο Giudice di pace di Palermo υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της υποθέσεως R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA κατά Dario Lo Bue, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 73/239/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ⁽²⁾, την έννοια ότι αντιτίθεται σε μια εθνική ρύθμιση που, χάριν ελέγχου του πληθωρισμού, ρυθμίζει μόνον την ασφάλιση της αστικής ευθύνης εκ της κυκλοφορίας αυτοκινήτων, μοτοποδηλάτων και μοτοσυκλετών, ενώ, πέραν της ασφαλίσεως της αστικής ευθύνης εξ αυτοκινήτων, δεν προβλέπει καμμία επέμβαση στις εν γένει τιμές των αγαθών και υπηρεσιών, που συμβάλουν στη διαμόρφωση του δείκτη τιμών καταναλωτή;
- 2) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 73/239/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ, την έννοια ότι αντιτίθεται σε μια εθνική ρύθμιση που, χάριν ελέγχου του πληθωρισμού, επέβαλε απαγόρευση μεταβολής όχι μόνον των ασφαλιστρών, αλλά και του αριθμού των ασφαλιστικών κατηγοριών, των συντελεστών προσδιορισμού του ασφαλιστρου ή των κανόνων προσδιορισμού του τύπου υπολογισμού ασφαλιστρου κυμαινομένου αναλόγως του αν σημειώθηκαν ή όχι ατυχήματα;

- 3) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 73/239/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ, την έννοια ότι αντιτίθεται σε μια εθνική ρύθμιση που, χάριν ελέγχου του πληθωρισμού, επέβαλε περαιτέρω στις ασφαλιστικές επιχειρήσεις την υποχρέωση να συνομολογούν, εφόσον το ζητεί ο αντισυμβαλλόμενος, ασφαλιστήρια τύπου bonus-malus με ρήτρα απαλλαγής του ασφαλιστή από την ευθύνη για ορισμένο ποσό εντός του κατωτάτου και του ανωτάτου ορίου του νόμου;
- 4) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 73/239/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ, την έννοια ότι αντιτίθεται σε μια εθνική ρύθμιση που, χάριν ελέγχου του πληθωρισμού, παραχωρεί περαιτέρω στον ασφαλισμένο, κατά τη λήξη του χρόνου απαγορεύσεως ανατιμήςσεως του ασφαλιστρού, δικαίωμα καταγγελίας της συμβάσεως, αν η αύξηση του ασφαλιστρού, που δεν προσδιορίζεται από τον μηχανισμό εξατομικεύσεως, την οποία ζητεί ο ασφαλιστής κατά τον χρόνο της ετήσιας ανανεώσεως του ασφαλιστηρίου, υπερβαίνει τον προγραμματισθέντα συντελεστή πληθωρισμού τον οποίο έχει αποφασίσει η Κυβέρνηση;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 157.

(2) ΕΕ L 228 της 11.8.1992, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Finanzgericht Berlin με διάταξη της 28ης Μαΐου 2001 στην υπόθεση Arnoud Gerritse κατά Finanzamt Neukölln-Nord

(Υπόθεση C-234/01)

(2001/C 245/09)

Με διάταξη της 28ης Μαΐου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιουνίου 2001, το Finanzgericht Berlin, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Arnoud Gerritse και Finanzamt Neukölln-Nord που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Αντίκειται στο άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 43 ΕΚ) το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 50α, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, περίπτωση 1, καθώς και δεύτερο εδάφιο, του Einkommensteuergesetz (νόμου περί φορολογίας εισοδήματος), κατά τη διατύπωση του 1996, ένας Ολλανδός υπήκοος, ο οποίος αποκομίζει από αυτοτελή απασχόληση κατά το ημερολογιακό έτος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φορολογητέα καθαρά έσοδα ύψους περίπου 5 000 DEM, υπόκειται σε φορολογικές κρατήσεις με συντελεστή 25 % επί των ακαθαρίστων εσόδων τον, ποσού 6 000 περίπου DEM, και επιπροσθέτως στην καταβολή εισφοράς αλληλεγγύης, που εισπράττονται στην πηγή μέσω του υποχρέου προς καταβολή της αμοιβής του, στερείται δε οποιασδήποτε δυνατότητας να ανακτήσει τα καταβληθέντα ποσά μέσω αιτήσεως επιστροφής ή αιτήσεως επακριβούς υπολογισμού του φόρου βάσει της συγκεκριμένης φοροδοτικής του ικανότητας;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση C-235/01)

(2001/C 245/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Bernard Mongin και Roberto Amorosi, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/35/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 94/58/ΕΚ σχετικά με το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών⁽¹⁾ και, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τις κοινοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ (πρώην άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες στον προβλέπουν οι οδηγίες για τη μεταφορά τους στο εσωτερικό δίκαιο. Η προθεσμία αυτή έληξε την 1η Ιουλίου 1999 χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει εκδώσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία που μνημονεύεται στα αιτήματα της Επιτροπής.

(1) ΕΕ L 172 της 17.6.1998, σ. 1.

Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση C-239/01)

(2001/C 245/11)

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους Wolf-Dieter Plessing, Ministerialrat, Bundesministerium der Finanzen, Graurheindorfer Str. 108, D-53117 Βόννη και Jochim Sedemund, Potsdamer Platz 1, D-10785 Βερολίνο, άσκησε στις 21 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει το άρθρο 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 690/2001 της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 2001⁽¹⁾ για τη Θέσπιση ειδικών μέτρων στήριξης της αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος στο μέτρο που η διάταξη αυτή υποχρεώνει το οικείο κράτος μέλος να αναλάβει το 30 % των δαπανών για την αγορά κρέατος που προβλέπει, ο κανονισμός αυτός·
2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Αναρμοδιότητα της Επιτροπής να επιβάλει την υποχρεωτική συγχρηματοδότηση στο, πλαίσιο ενός εκτελεστικού κανονισμού: Σκοπός της διατάξεως του άρθρου 5, παράγραφος 5, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν είναι η «εφαρμογή» μιας αντίστοιχης γενικής διατάξεως του βασικού κανονισμού, που θα επέτρεπε καταρχήν τη συγχρηματοδότηση. Αντιθέτως, ο κανονισμός αυτός παρεκκλίνει σαφώς από τις διατάξεις των κανονισμών του Συμβουλίου 1254/1999 και 1258/1999 στο πλαίσιο των οποίων θεωρείται ως δεδομένο ότι οι χρηματοδοτήσεις γίνονται κατά 100 % από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Εντούτοις, το ζήτημα της χρηματοδότησεως ενός συγκεκριμένου μέτρου ενισχύσεως για τη γεωργία εμπίπτει κατ' ανάγκη στα ουσιαστικά στοιχεία της προς ρύθμιση ύλης το οποίο πρέπει να ρυθμίζεται στον βασικό κανονισμό του Συμβουλίου. Αφού μάλιστα όλα τα κρίσιμα ζητήματα της χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής — και για την κοινοτική αγορά βοείου κρέατος — ρυθμίζονται στον κανονισμό του Συμβουλίου 1258/1999 (ή στον κανονισμό του Συμβουλίου 1883/78).

— Παράβαση των δημοσιονομικών διατάξεων της Συνθήκης: Σύμφωνα με το σύστημα της κοινής οργάνωσης αγοράς για το βόειο κρέας και την απαγόρευση κρατικών ενισχύσεων του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, η οποία ρητώς επιβεβαιώνεται στην τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1254/1999, στην περίπτωση των μέτρων προστασίας πρόκειται σύμφωνα με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, παρά τη μερική χρηματοδότηση από τους εθνικούς προϋπολογισμούς, για κοινοτικές ενισχύσεις και ως εκ τούτου για «έξοδα της Κοινότητας» κατά την έννοια του άρθρου 268, παράγραφος 1, ΕΚ. Ωστόσο, κατά το άρθρο 268, παράγραφος 1, ΕΚ «όλα τα έσοδα και τα έξοδα της Κοινότητας (...) πρέπει να προβλέπονται για κάθε οικονομικό έτος και να εγγράφονται στον προϋπολογισμό». Με τη χρήση του επιθέτου «όλα» (τα έσοδα και τα έξοδα) το άρθρο 268, παράγραφος 1, ΕΚ καθορίζει την αρχή της πληρότητας/ενότητας του προϋπολογισμού, η οποία αποτελεί βασική προϋπόθεση για την πολιτική στάθμιση των εσόδων και των εξόδων στο πλαίσιο της διαδικασίας του προϋπολογισμού και για τον δημοκρατικό έλεγχο της εκτελέσεως του προϋπολογισμού. Στην αρχή αυτή αναβαίνει η (μερική) χρηματοδότηση των εξόδων της Κοινότητας βάσει αναγκαστικής ρυθμίσεως του δευτερογενούς κοινοτικού δικαίου με πόρους που δεν

αποτελούν τμήμα του κοινοτικού προϋπολογισμού. Για τον ίδιο λόγο, η προσβαλλόμενη ρύθμιση περί συγχρηματοδοτήσεως άγει σε καταστρατήγηση της δημοσιονομικής διατάξεως του άρθρου 269, παράγραφος 1, ΕΚ. Επιπλέον, η ύπαρξη ανωτάτου ορίου στους ίδιους πόρους σύμφωνα με τα άρθρα 269 και 270 ΕΚ δεν θα αποτελούσε πλέον αποτελεσματικό περιορισμό για τα έξοδα της Κοινότητας, εάν η Επιτροπή είχε την αρμοδιότητα να δίδει εντολή για την εκτέλεση κοινοτικών δαπανών χωρίς οι δαπάνες αυτές να χρηματοδοτούνται πλήρως από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Με τον τρόπο αυτό, θα ήταν δυνατό να καταστρατηγηθεί ειδικότερα η προβλεπόμενη στο άρθρο 269, παράγραφος 2, ΕΚ διαδικασία για την αύξηση των ιδίων πόρων, η οποία εξαρτάται όχι μόνον από την ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου (μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο), αλλά και από την επικύρωση της αποφάσεως αυτής από τα κοινοβούλια των κρατών μελών.

— Παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ: Η επίκληση της ελλείψεως πιστώσεων του προϋπολογισμού δεν αποτελεί απάντηση ούτε στο ερώτημα με ποια αρμοδιότητα η Επιτροπή προβαίνει στην τροποποίηση της αρχής της πλήρους χρηματοδοτήσεως των προστατευτικών μέτρων για την αγορά βοείου κρέατος από πιστώσεις του προϋπολογισμού της Κοινότητας, μέσω τον καθορισμού υποχρεωτικής συγχρηματοδοτήσεως, ούτε στο ερώτημα γιατί είναι αναγκαία μια κλίμακα κατανομής 70 % ο προς 30 %.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να διατηρήσει τα αποτελέσματα του κανονισμού στην περίπτωση που αποφανθεί με εννοική απόφασή του υπέρ της προστασίας των ενδιαφερομένων φορέων της αγοράς.

⁽¹⁾ ΕΕ L 95 της 5.4.2001, σ. 8.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση C-240/01)

(2001/C 245/12)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa, νομικό σύμβουλο και τον Kilian Gross, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντικλητο στο Λουξεμβούργο τον Gérard Berscheid, νομικό σύμβουλο στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι:

1. η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφαρμόζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 1, σημείο 2, στοιχείο b, του Mineralölsteuergesetz (νόμου περί καθορισμού του φορολογικού συντελεστή για τα πετρελαιοειδή) με το οποίο επιβλήθηκε ειδικός φόρος καταναλώσεως επί όλων των πετρελαιοειδών τα οποία προορίζονται να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμα θέρμανσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας (ΕΟΚ) 92/81 του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή.
2. Να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στρέφεται κατά της ρυθμίσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, σημείο 2, στοιχείο b του (γερμανικού) Mineralölsteuergesetz (νόμου περί καθορισμού του φορολογικού συντελεστή για τα πετρελαιοειδή), ιδίως κατά της ερμηνείας που δόθηκε με την εγκύκλιο του Ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομικών, της 2ας Φεβρουαρίου 1998 (III A 1 — V 0355 — 10/97). Σύμφωνα με την εγκύκλιο αυτή ως «καύση» νοείται μόνον η εκούσια χρησιμοποίηση της θερμαντικής αξίας ενός υλικού, δηλαδή η μερική ή πλήρης καύση πετρελαιοειδούς προς παραγωγή θερμότητας, η οποία μεταβιβάζεται πλήρως ή μερικώς σε άλλο υλικό. Το δεύτερο αυτό υλικό, στο οποίο μεταβιβάζεται η θερμότητα, αποκτά με τον τρόπο αυτόν το χαρακτηριστικό ενός νέου φορέα ενέργειας ή θερμότητας. Η συγκεκριμένη χρησιμοποίηση του νέου φορέα θερμότητας ως θερμαντικού μέσου δικαιολογεί, κατά συνέπεια, το συμπέρασμα ότι το πετρελαιοειδές που χρησιμοποιήθηκε προς παραγωγή του νέου αυτού φορέα θερμότητας έχει υποστεί καύση. Συνεπώς, δεν υφίσταται «καύση», στην περίπτωση κατά την οποία το υλικό το οποίο απορρόφησε την ενέργεια της καύσεως αποδίδει τη θερμότητα προς παραγωγή ενός προϊόντος με αποτέλεσμα την απώλεια των χαρακτηριστικών του. Το ίδιο ισχύει στην περίπτωση που η φλόγα έρχεται σε άμεση επαφή με το προς μεταποίηση ή καταστροφή προοριζόμενο υλικό. Τέλος, δεν υφίσταται «καύση» στην περίπτωση που με το πετρελαιοειδές διατηρείται μια φλόγα η οποία χρησιμοποιείται για την καύση επικίνδυνων καυσαερίων ή όταν το πετρελαιοειδές αναμειγνύεται σε ένα θάλαμο καύσεως με τα προοριζόμενα για εξέλιψη καυσαερία και υφίσταται ολική καύση.

Κατά την άποψη της Επιτροπής η ερμηνεία αυτή αντιβαίνει προς την αναφερόμενη στο αίτημα της προσφυγής διάταξη. Η περιλαμβανόμενη στη διάταξη αυτή έννοια «χρησιμοποίηση ως καύσιμο» πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς ως έννοια του κοινοτικού δικαίου. Το γράμμα, ο σκοπός και η οικονομία της οδηγίας συνηγορούν υπέρ της απόψεως ότι στην έννοια «καύση» πρέπει να προσδίδεται ευρύ περιεχόμενο και να νοείται ως καύση η οποιαδήποτε χρησιμοποίηση του πετρελαιοειδούς ως καυσίμου. Ειδικότερα, δεν έχει σημασία αν η παραγόμενη θερμότητα χρησιμοποιείται έμμεσα, μέσω ενός φορέα θερμότητας, προς θέρμανση ενός αντικειμένου, ή αν χρησιμοποιείται άμεσα, ως έναυσμα ή προς διατήρηση μιας βιομηχανικής ή χημικής διαδικασίας.

(1) ΕΕ L 316 της 31.10.1992, σ. 12.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Conseil d'Etat, τμήμα εκδικάσεως ενδίκων διαφορών, με απόφαση της 28ης Μαΐου 2001 στην υπόθεση National Farmers' Union κατά Secrétariat général du gouvernement

(Υπόθεση C-241/01)

(2001/C 245/13)

Με απόφαση της 28ης Μαΐου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Ιουνίου 2001, το Conseil d'Etat, τμήμα εκδικάσεως ενδίκων διαφορών, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ National Farmers' Union και Secrétariat général du gouvernement που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Δεδομένου του κανονιστικού χαρακτήρα των αποφάσεων 88/692/ΕΚ της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1998⁽¹⁾, και 1999/514/ΕΚ⁽²⁾ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1999, και παρά την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατ' αυτών, μπορεί ένα κράτος μέλος λυσιτελώς να επικαλεστεί ουσιώδεις μεταβολές των πραγματικών ή νομικών περιστάσεων, που επήλθαν μετά την παρέλευση των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά των αποφάσεων αυτών, εφόσον λόγω των αλλαγών αυτών μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω το κύρος τους;
- 2) Ήταν, κατά την ημερομηνία εκδόσεως των αποφάσεων των γαλλικών αρχών, οι προπαρατεθείσες αποφάσεις της Επιτροπής έγκυρες από την άποψη της θεσπιζόμενης με το άρθρο 174 της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αρχής της προφύλαξης;
- 3) Παρέχουν οι διατάξεις του άρθρου 30 (πρώην 36) της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σε ένα κράτος μέλος την εξουσία να απαγορεύει τις εισαγωγές γεωργικών προϊόντων και προϊόντων που προέρχονται από ζώατα ζώα, δεδομένου ότι με τις οδηγίες 89/662/ΕΟΚ⁽³⁾ και 90/425/ΕΟΚ⁽⁴⁾ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πραγματοποιήθηκε η εναρμόνιση των μέτρων που ήταν αναγκαία για την επίτευξη του προβλεπόμενου από το άρθρο αυτό ειδικού σκοπού της προστασίας της υγείας και της ζωής των ανθρώπων;

(1) Απόφαση 98/692/ΕΚ της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1998, για την τροποποίηση της απόφασης 98/256/ΕΚ σχετικά με ορισμένα επείγοντα μέτρα για προστασία από τη σογνώδη εγκεφαλοπάθεια των βοοειδών (ΕΕ L 328, σ. 28).

(2) Απόφαση 1999/514/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1999, για τον καθορισμό της ημερομηνίας κατά την οποία μπορεί να αρχίσει η αποστολή από το Ηνωμένο Βασίλειο προϊόντων που προέρχονται από βοοειδή σύμφωνα με το βασικό κείμενο στην ημερομηνία καθιερώσεως εξαγωγής δυνάμει του άρθρου 6 παράγραφος 5 της απόφασης 98/256/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 195, σ. 42).

(3) Οδηγία 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1989 σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ L 395, σ. 13).

(4) Οδηγία 90/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1990 σχετικά με τους κτηνιατρικούς και ζωοτεχνικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο ορισμένων ζώων ζώων και προϊόντων με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ L 224, σ. 29).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Ascoli Piceno (Ιταλία) με διάταξη της 30ής Μαρτίου 2001 στο πλαίσιο των ποινικών δικών κατά Piergiorgio Gambelli κ.λπ.

(Υπόθεση C-243/01)

(2001/C 245/14)

Με διάταξη της 30ής Μαρτίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Ιουνίου 2001, το Tribunale di Ascoli Piceno, στο πλαίσιο των ποινικών δικών κατά Piergiorgio Gambelli κ.λπ. που εκκρεμούν ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ερωτήματος:

Συμβιβάζεται, με συνακόλουθες συνέπειες στην εσωτερική έννομη τάξη, με τα άρθρα 43 επ. και 49 επ. ΕΚ όσον αφορά την ελευθερία εγκαταστάσεως και την ελεύθερη παροχή διασυνοριακών υπηρεσιών εθνική νομοθεσία, όπως είναι η ιταλική, με τα άρθρα 4, παράγραφος 1 επ., 4-bis και 4-ter του υπ' αριθ. 401/13.12.1989 νόμου (όπως τροποποιήθηκε προσφάτως με το άρθρο 37, παράγραφος 5, του υπ' αριθ. 388/23.12.2000 νόμου), απαγορεύει — με ποινικές κυρώσεις — την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων, από οποιονδήποτε και οπουδήποτε και αν πραγματοποιούνται, της αναλήψεως, αποδοχής, σημειώσεως και διαβιβάσεως προτάσεων στοιχημάτων, ιδίως για αθλητικά γεγονότα, εφόσον δεν έχουν χορηγηθεί οι προβλεπόμενες από το εσωτερικό δίκαιο άδειες παραχωρήσεως εκμεταλλεύσεως και οι σχετικές εγκρίσεις.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 25 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση C-246/01)

(2001/C 245/15)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. Huttunen και H.M.H. Spreyart, άσκησε στις 25 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, με το να θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ τα άρθρα 37g και 37j του νόμου περί αεροπολίας και το άρθρο 1 της κανονιστικής διατάξεως του Υπουργού Δικαιοσύνης της 9ης Μαΐου 1995 περί εξαιρέσεως πτήσεων των οποίων οι επιβάτες υπόκεινται σε έλεγχο για τον εντοπισμό επικινδύνων αντικειμένων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3,

παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2408/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πρόσβαση των κοινοτικών αερομεταφορέων σε δρομολόγια ενδοκοινοτικών αεροπορικών γραμμών.

2. Να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στον τομέα των αεροπορικών μεταφορών, το Συμβούλιο με τον κανονισμό 2408/92 θέσπισε σύμφωνα με το άρθρο 80, παράγραφος 2, ΕΚ λεπτομερείς κανόνες για την εφαρμογή της διατυπωμένης στο άρθρο 49 ΕΚ αρχής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Κατά συνέπεια, όταν πρέπει να γίνει ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού 2408/92, πρέπει να λαμβάνεται ως βάση η αρχή αυτή, η οποία όχι μόνον απαγορεύει τις λόγω ιδιαιτερείας διακρίσεις εις βάρος ενός παρέχοντος υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, αλλά και συνεπάγεται την άρση κάθε περιορισμού — ακόμη και αν ο περιορισμός ισχύει αδιακρίτως για τους παρέχοντες υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένοι στην ημεδαπή και για εκείνους που παρέχουν υπηρεσίες από άλλα κράτη μέλη — ο οποίος απαγορεύει, εμποδίζει ή καθιστά λιγότερο ελκυστικές τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος και νομίμως εκεί παρέχει τις υπηρεσίες του. Βάσει του άρθρου 1 της κανονιστικής διατάξεως της 9ης Μαΐου 1995, από τους υποχρεωτικούς ελέγχους «εξαιρούνται οι πτήσεις με προορισμό το εσωτερικό. Τούτο δεν ισχύει για τις πτήσεις των οποίων οι επιβάτες μπορούν να αναμιχθούν με επιβάτες πτήσεων με προορισμό το εξωτερικό». Έτσι, μια διασυνοριακή ενδοκοινοτική πτήση καθίσταται για τον μεταφορέα περισσότερο δαπανηρή απ' ό,τι μια ανάλογη πτήση εσωτερικού. Επίσης, η ρύθμιση αυτή καθιστά δυνατό να γίνει και για μια πτήση εσωτερικού έλεγχος επιβατών για λόγους ασφαλείας (καθόσον οι επιβάτες μιας τέτοιας πτήσεως είναι δυνατόν να αναμιχθούν με επιβάτες διεθνών πτήσεων), ενώ δεν καταβάλλονται τέλη γι' αυτό.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001 το Bundesvergabeamt Wien στο πλαίσιο της προσφυγής του διπλ. αρχιτέκτονος μηχανικού Werner Hackermüller κατά 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH και 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH

(Υπόθεση C-249/01)

(2001/C 245/16)

Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Ιουνίου 2001, το Bundesvergabeamt Wien στο πλαίσιο της προσφυγής του διπλ. αρχιτέκτονος μηχανικού Werner Hackermüller κατά 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH και 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Πρώτο ερώτημα:

Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989⁽¹⁾, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί της εφαρμογής των διαδικασιών προσφυγής στον τομέα της σύναψης συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων, την έννοια ότι νομιμοποιείται να κινηθεί τη διαδικασία προσφυγής όποιος επιδιώκει να αναλάβει την εκτέλεση δημοσίου έργου ή δημόσιας προμήθειας;

Δεύτερο ερώτημα:

Έχει η προαναφερθείσα διάταξη της οδηγίας την έννοια ότι κάποιος που υπέβαλε προσφορά, λόγω παραβάσεως που προβάλλει — εν προκειμένω της αποφάσεως της αναθέτουσας αρχής να εκτιμήσει ως καλύτερη την προσφορά άλλου —, υπέστη ή ενδέχεται να υποστεί ζημία και πρέπει επομένως να έχει τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής, ακόμη και στην περίπτωση που η αναθέτουσα αρχή δεν απέκλεισε την προσφορά του, αλλά η αρμόδια για την εξέταση της προσφυγής αρχή διαπίστωσε κατά την εξέταση της προσφυγής ότι η προσφορά έπρεπε κατ' ανάγκη να είχε αποκλεισθεί;

(¹) ΕΕ L 395, σ. 33.

Αίτηση αναιρέσεως του Mario Costacurta, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001 κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-202/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-250/01-P)

(2001/C 245/17)

Ο Mario Costacurta, εκπροσωπούμενος από τον M. Petit, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Ιουλίου 2001 αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-202/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την παρούσα αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή·
- να την κρίνει ουσία βάσιμη·
- να διατάξει, αν ο Κανονισμός Διαδικασίας το επιτρέπει, την ένωση και συνεκδίκαση της παρούσας αιτήσεως με την αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-328/00, που αφορά την ίδια διαφορά και κατατίθεται αυθημερόν·
- να εξαφανίσει τη διάταξη της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-202/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·
- να εκδικάσει τη συνέχεια της υποθέσεως T-202/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σύμφωνα με το άρθρο 54 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου·
- να καταδικάσει από τούδε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως·
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα επί της ουσίας· να κρίνει πάντως εφαρμοστέο το άρθρο 88 και όχι το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου·
- με επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός του.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και παράβαση του κοινοτικού δικαίου.
- Προσβολή των συμφερόντων του αναιρεσειόντος, υπέρβαση εξουσίας.
- Πλάνη περί το δίκαιο, καθ' όσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η συνταξιοδότηση αίρει το συμφέρον να ζητηθεί η ακύρωση της αμφισβητούμενης πράξεως: ο αναιρεσείων αξιώνει την εκ των υστέρων τακτοποίηση της διοικητικής του καταστάσεως.

Αίτηση αναιρέσεως του Mario Costacurta, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001 κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρο τμήμα) στην υπόθεση T-328/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-251/01-P)

(2001/C 245/18)

Ο Mario Costacurta, εκπροσωπούμενος από τον M. Petit, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Ιουλίου 2001 αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρο τμήμα) στην υπόθεση T-328/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την παρούσα αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή·
- να την κρίνει ουσία βάσιμη·
- να διατάξει, αν ο Κανονισμός Διαδικασίας το επιτρέπει, την ένωση και συνεκδίκηση της παρούσας αιτήσεως με την αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρο τμήμα) στην υπόθεση T-202/00, που αφορά την ίδια διαφορά και κατατίθεται αυθημερόν·
- να εξαφανίσει τη διάταξη της 7ης Ιουνίου 2001, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δευτέρο τμήμα) στην υπόθεση T-328/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·
- να εκδικάσει τη συνέχεια της υποθέσεως T-328/00, Mario Costacurta κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σύμφωνα με το άρθρο 54 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου·
- να καταδικάσει από τούδε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως·
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα επί της ουσίας· να κρίνει πάντως εφαρμοστέο το άρθρο 88 και όχι το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου·
- με επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός του.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι αναιρέσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοιοι με τους της υποθέσεως C-250/01-P.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 29 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση C-252/01)

(2001/C 245/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον H. van Lier, επικουρούμενο από τον δικηγόρο J. Stuyck, άσκησε στις 29 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να διαπιστώσει κατά το άρθρο 226, πρώτο εδάφιο, ΕΚ ότι το Βασίλειο του Βελγίου:
 - παραλείποντας σχετικά με μια σύμβαση για την παροχή των υπηρεσιών παρατηρήσεως ακτών μέσω αεροφωτογραφήσεως να καταχωρήσει δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως επιβάλλεται από την οδηγία 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών συνάψεως δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών⁽¹⁾, και
 - συνάπτοντας αδικαιολόγητα την πιο πάνω σύμβαση κατ' εφαρμογήν διαδικασίας με διαπραγμάτευση, χωρίς προηγούμενη δημοσίευση,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την πιο πάνω οδηγία, και ειδικότερα από τα άρθρα 11, παράγραφος 3, και 15, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.
2. Να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την Επιτροπή, η Βελγική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η παροχή των σχετικών υπηρεσιών πρέπει να συνδυαστεί με ιδιαίτερα μέτρα ασφάλειας, καθόσον επιχειρήσεις που διαθέτουν το απαιτούμενο στρατιωτικό πιστοποιητικό ασφάλειας μπορούν να εκτελέσουν τη σύμβαση χωρίς να χρειάζεται επί πλέον να τηρηθούν ιδιαίτερα μέτρα ασφάλειας.

Ναι μεν η σχετική σύμβαση περιλαμβάνει υπηρεσίες αεροφωτογραφήσεως οι οποίες, αυτές καθαυτές, θα μπορούσαν να εμπίπτουν στην κατηγορία CPC (κοινή ταξινόμηση προϊόντων που έγινε από τα Ηνωμένα Έθνη) 87504.1 «υπηρεσίες εξειδικευμένης φωτογραφήσεως», πλην όμως η εν λόγω σύμβαση έχει πολύ ευρύτερο αντικείμενο, το οποίο είναι στενά συνδεδεμένο με το πρόγραμμα παρακολούθησεως που έχει καταρτιστεί για την

παράκτια ζώνη από τις διοικητικές αρχές και που, για να επιτευχθεί ο στόχος ασφάλειας της ακτής και των κατοίκων της, προορίζεται να δίνει εικόνα της παράκτιας περιοχής προσαρμοσμένη στη δυναμική της περιοχής αυτής. Κατά συνέπεια, η σύμβαση εμπίπτει στις κατηγορίες που είναι γνωστές υπό τους αριθμούς 86753 («υπηρεσίες σχετικά με την επιτήρηση της επιφάνειας της γης») και 86754 («υπηρεσίες για τη σύνταξη γεωγραφικών χαρτών»), οπότε αφορά τις υπηρεσίες που παρατίθενται στο παράρτημα Ι.Α. της οδηγίας ως αποτελούσες την κατηγορία 12: «Υπηρεσίες αρχιτέκτονα· υπηρεσίες μηχανικού και ολοκληρωμένες υπηρεσίες μηχανικού· υπηρεσίες πολεοδομικού σχεδιασμού και αρχιτεκτονικής τοπίου· συναφείς υπηρεσίες παροχής επιστημονικών και τεχνικών συμβουλών. [...]». Κατά το άρθρο 8 της οδηγίας, οι συμβάσεις για την παροχή των υπηρεσιών που παρατίθενται στο παράρτημα Ι.Α. συνάπτονται σύμφωνα με τις διατάξεις των τίτλων III έως και VI (πράγμα που συνεπάγεται ότι, εκτός των άλλων, πρέπει να υπάρξει ενδεικτική προκήρυξη, να καταχωρηθεί δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα και να κινηθεί ανοικτή ή κλειστή διαδικασία).

Τέλος, η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί την επίκληση του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας, και ιδίως των τεχνικών λόγων που αναφέρει η διάταξη αυτή. Είναι εξαιρετικά απίθανο να μην υπάρχουν σε άλλα παραθαλάσσια κράτη μέλη επιχειρήσεις που από τεχνικής και οικονομικής απόψεως είναι σε θέση να εκτελέσουν τη σύμβαση.

(¹) ΕΕ 1992, L 209, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-254/01)

(2001/C 245/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. Huttunen και M. Wolfcarius, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Φινλανδική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 96/48/ΕΚ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή, εκτός από την υποχρέωση κοινοποίησης των οικείων οργανισμών σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1·
- 2) να καταδικάσει τη Φινλανδική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, ορίζει ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

Η ως άνω υποχρέωση, που προκύπτει απευθείας από τη Συνθήκη ΕΚ, επαναλαμβάνεται ρητά και στο άρθρο 23 της οδηγίας 96/48/ΕΚ, κατά το οποίο τα κράτη μέλη τροποποιούν και θεσπίζουν τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις τους κατά τρόπο ώστε να επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση των στοιχείων διαλειτουργικότητας του διευρωπαϊκού σιδηροδρομικού συστήματος μεγάλης ταχύτητας, καθώς και τη θέση σε λειτουργία και εκμετάλλευση υποσυστημάτων συμφώνων προς την παρούσα οδηγία, το αργότερο 30 μήνες μετά την έναρξη ισχύος της. Ενημερώνουν δε αμέσως την Επιτροπή σχετικά. Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να τονιστεί ότι, ακόμη και αν δεν υφίσταντο οι τεχνικές προδιαγραφές διαλειτουργικότητας του κεφαλαίου II, τα κεφάλαια III και IV ισχύουν πλήρως και πρέπει να εφαρμόζονται.

Η Φινλανδία επικαλέστηκε την από 3 Μαρτίου 1999 απόφαση του Υπουργού Συγκοινωνιών της, με την οποία αποφασίστηκε ο ορισμός του Ratahallintokeskus ως οργανισμού ελέγχου κατά το άρθρο 20 της οδηγίας 96/48/ΕΚ, σχετικά με τη διαλειτουργικότητα του διευρωπαϊκού σιδηροδρομικού συστήματος μεγάλης ταχύτητας. Παράλληλα, επιβλήθηκε στο Ratahallintokeskus να λαμβάνει υπόψη, όταν εκδίδει τεχνικής φύσεως διατάξεις, τις τεχνικές προδιαγραφές διαλειτουργικότητας που πρόκειται να θεσπισθούν βάσει των ως άνω διατάξεων της προαναφερθείσας οδηγίας.

Επιπλέον, πέραν της ως άνω αποφάσεως η Φινλανδία δεν κοινοποίησε άλλα νομοθετικά ή διοικητικά μέτρα βάσει των οποίων να μπορεί να εξακριβώσει η Επιτροπή ότι η φινλανδική νομοθεσία και οι ισχύουσες διοικητικές διατάξεις επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση των στοιχείων διαλειτουργικότητας του διευρωπαϊκού σιδηροδρομικού συστήματος μεγάλης ταχύτητας, καθώς και τη θέση σε λειτουργία και εκμετάλλευση υποσυστημάτων συμφώνων προς την οδηγία. Η Φινλανδία ισχυρίστηκε μόνον ότι προετοιμάζει την πλήρη αναμόρφωση της νομοθεσίας περί σιδηροδρόμων και ότι σκοπός της είναι να συμπεριλάβει στην αναμόρφωση αυτή και επαρκείς διατάξεις εξασφαλίζουσες την εφαρμογή της οδηγίας σχετικά με τη διαλειτουργικότητα του διευρωπαϊκού σιδηροδρομικού συστήματος μεγάλης ταχύτητας.

(¹) Οδηγία 96/48/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τη διαλειτουργικότητα του διευρωπαϊκού σιδηροδρομικού συστήματος μεγάλης ταχύτητας (ΕΕ L 235, σ. 6).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-257/01)

(2001/C 245/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τις Dominique Maidani και Carmel O'Reilly, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 3 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστήριου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 789/2001 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 2001, που επιφυλάσσει στο Συμβούλιο εκτελεστικές εξουσίες σχετικά με ορισμένες λεπτομερείς διατάξεις και πρακτικές διαδικασίες εξέτασης αιτήσεων θεώρησης⁽¹⁾.
- 2) να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 790/2001 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 2001, που επιφυλάσσει στο Συμβούλιο εκτελεστικές εξουσίες σχετικά με ορισμένες λεπτομερείς διατάξεις και πρακτικές διαδικασίες διενέργειας συνοριακών ελέγχων και επιτήρησης⁽²⁾.
- 3) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο, κατά παράβαση του άρθρου 202 της Συνθήκης και του άρθρου 1 της αποφάσεως 1999/468⁽³⁾, παρανόμως και καταχρηστικώς διακράτησε δι' εαυτό εκτελεστικές αρμοδιότητες και ότι, εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς τη διακράτηση αυτή εκτελεστικών αρμοδιοτήτων. Επιπλέον, η Επιτροπή φρονεί ότι η διαδικασία που καθιερώνει αντιστοίχως το άρθρο 2 του κανονισμού 789/2001, διά της οποίας, στην ουσία, τα κράτη μέλη τροποποιούν, εξ ιδίων, ορισμένα πραγματικά στοιχεία που περιέχονται αντιστοίχως στις κοινές προξενικές εγκυκλίους περί χορήγησης θεώρησης τις απευθυνόμενες στις διπλωματικές αποστολές και προξενικές υπηρεσίες και περιεχόμενες στις εκθέσεις προς την Εκτελεστική Επιτροπή SCH/Com-ex (98) 56, SCH/Com-ex (99) 14 and SCH/Com-ex (94) 15 και στο Κοινό Εγχειρίδιο, είναι παράνομη και αντίκειται στο άρθρο 202 της Συνθήκης.

(1) ΕΕ L 116 της 26.04.2001, σ. 2.

(2) ΕΕ L 116 της 26.04.2001, σ. 5.

(3) Απόφαση του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184 της 17.07.1999, σ. 23).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-258/01)

(2001/C 245/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Bernard Mongin και Francisco Miguel França, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, παραλείποντας να μεταφέρει στην εθνική της έννομη τάξη το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 94/57/ΕΚ⁽¹⁾, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και πρότυπα για τους οργανισμούς επιθεώρησης και εξέτασης πλοίων και για τις συναφείς δραστηριότητες των ναυτικών αρχών, και, ειδικότερα, παραλείποντας να εγκαθιδρύσει σχέση συνεργασίας διεπόμενη από επίσημη, γραπτή και χωρίς διακρίσεις συμφωνία ή ισοδύναμη νομική ρύθμιση με τους νηογνώμονες και να παράσχει στην Επιτροπή ακριβείς πληροφορίες σχετικά με αυτή τη σχέση συνεργασίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 94/57/ΕΚ.
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η οδηγία 94/57/ΕΚ μεταφέρθηκε στην πορτογαλική έννομη τάξη με το Decreto-Lei 115/96, της 6ης Αυγούστου 1996.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έλαβε η Επιτροπή στο πλαίσιο της επιτροπής που συστήθηκε με το άρθρο 7 της οδηγίας 94/57/ΕΚ, η Πορτογαλική Δημοκρατία αναθέτει καθήκοντα σε ορισμένους νηογνώμονες (American Bureau of Shipping, Bureau Veritas, Det Norske Veritas, Germanischer Lloyd, Lloyd's Register of Shipping, Nippon Kaiji Kyokai). Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι επίσημες, γραπτές και χωρίς διακρίσεις συμφωνίες ή ισοδύναμες νομικές ρυθμίσεις (άρθρο 6, παράγραφος 2, της οδηγίας 94/57/ΕΚ), όπου εκτίθενται τα συγκεκριμένα καθήκοντα και ο ρόλος των οργανισμών και που έπρεπε να είχαν συναφθεί ή θεσπισθεί και διαβιβασθεί στην Επιτροπή αμέσως μετά την εν λόγω ανάθεση καθήκοντων, δεν έχουν καταρτισθεί ακόμη, όπως άλλωστε αναγνωρίζουν οι πορτογαλικές αρχές. Πέραν τούτου, το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας 94/57/ΕΚ ορίζει ότι κάθε κράτος μέλος υποχρεούται επίσης να παρέχει ακριβείς πληροφορίες σχετικά με τη σχέση συνεργασίας την οποία έχει εγκαθιδρύσει με τους νηογνώμονες. Οι πορτογαλικές, όμως, αρχές ακόμη δεν έχουν παράσχει τις πληροφορίες αυτές στην Επιτροπή, η οποία υποχρεούται να τις διαβιβάσει ακολούθως στα λοιπά κράτη μέλη.

(1) ΕΕ L 319 της 12.12.1994, σ. 20.

Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 4 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-260/01)

(2001/C 245/23)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους R. Passos και A. Caiola, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση 2001/264/ΕΚ του Συμβουλίου, της 19ης Μαρτίου 2001, για την έγκριση των κανονισμών ασφαλείας του Συμβουλίου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παραβίαση της Συνθήκης ΕΚ, ειδικότερα του άρθρου 255: από την εξέταση των άρθρων 255 ΕΚ και 207 ΕΚ προκύπτει ότι η πράξη του Συμβουλίου, περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 207 ΕΚ, πρέπει να είναι σύμφωνη προς τις γενικές αρχές και εντός των ορίων που θεσπίζονται με τη βασική πράξη η οποία προβλέπεται στο άρθρο 255 ΕΚ, παράγραφος 2. Έχει θεμελιώδη σημασία να τηρούν πλήρως το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή την ως άνω ιεραρχία των κανόνων, ώστε να αναπτύσσει την πρακτική της αποτελεσματικότητας η προβλεπόμενη από το άρθρο 255 ΕΚ, παράγραφος 2, πράξη, που εκδίδεται από κοινού από τα αρμόδια κοινοτικά όργανα. Όμως, προς τούτο, πρέπει πρώτα να εκδοθεί η εν λόγω πράξη και μόνο στη συνέχεια τα ως άνω τρία κοινοτικά όργανα μπορούν να προβλέψουν «ειδικές διατάξεις» ρυθμίζουσες το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα τους. Η πράξη αυτή, δηλαδή ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, εκδόθηκε στις 30 Μαΐου 2001. Όμως, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Επιτροπή τήρησαν την ιεραρχία των κανόνων την οποία προβλέπει το άρθρο 255 της Συνθήκης ΕΚ, το Συμβούλιο την αγνόησε, εκδίδοντας στις 19 Μαρτίου 2001 την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά παράβαση της ως άνω διατάξεως της Συνθήκης ΕΚ.
- Παράβαση ουσιώδους τύπου: από το αντικείμενο και το περιεχόμενο της επίμαχης απόφασης προκύπτει ότι αυτή δεν περιορίστηκε στις πτυχές που αφορούν στενά την εσωτερική λειτουργία του Συμβουλίου. Πράγματι, η επίμαχη απόφαση δημιούργησε νομικές υποχρεώσεις των κρατών μελών και των αποκεντρωμένων οργανισμών. Όμως, για την επίτευξη των σκοπών αυτών, το Συμβούλιο έπρεπε να χρησιμοποιήσει άλλη νομική βάση και όχι το άρθρο 207 ΕΚ, παράγραφος 3, και το άρθρο 24 της απόφασης 2000/396 του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2000, προβλέπουσα, εν πάση περιπτώσει, την πρωτοβουλία της Επιτροπής και τη συμμετοχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη νομοθετική διαδικασία, όπως το άρθρο 255 ή/και το άρθρο 308 ΕΚ. Έτσι, το Συμβούλιο καταπάτησε προνόμιο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

- Παράβαση της υποχρεώσεως αγαστής συνεργασίας, την οποία προβλέπει το άρθρο 10 ΕΚ: το Συμβούλιο εξέδωσε πράξη εφαρμογής πριν από την έκδοση της βασικής πράξεως από τα αρμόδια κοινοτικά όργανα. Την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου — ήτοι στις 19 Μαρτίου 2001 — η νομοθετική διαδικασία προς έκδοση της πράξεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 255, παράγραφος 2, ΕΚ, είχε προχωρήσει πολύ. Στο κείμενο της επίδικης αποφάσεως το Συμβούλιο ουδολώς μνημονεύει κάποιαν επείγουσα περίπτωση δικαιολογούσα τη στάση του. Εξάλλου, ουδέποτε ανακοίνωσε στο Κοινοβούλιο ότι η έκδοση των κανονισμών ασφαλείας του είχε τον χαρακτήρα του επείγοντος.

- Προσβολή της αρχής της ισορροπίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων.

Αίτηση αναιρέσεως της Carla Giuliatti που ασκήθηκε στις 5 Ιουλίου 2001 κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Μαΐου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-167/99 και T-174/999 Carla Giuliatti κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-263/01 P)

(2001/C 245/24)

Η Carla Giuliatti, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον S. Diana, με τόπο επιδόσεων στις Βρυξέλλες, άσκησε στις 5 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Μαΐου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-167/99 και T-174/99, Carla Giuliatti κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-167/99 και T-174/99·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας;

Η αναιρεσείουσα πληροφορήθηκε μόλις στο τέλος της γραπτής διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου την κατανομή των 250 υποψηφίων στους οποίους επετράπη συμμετοχή στις εξετάσεις μεταξύ των δύο τομέων δραστηριοτήτων που αφορούσε ο διαγωνισμός και δεν ενημερώθηκε ως προς το ότι οι υποψηφιότητες κατανεμήθηκαν μεταξύ των τομέων δραστηριοτήτων. Η αναιρεσείουσα δεν ήταν συνεπώς σε θέση να αποδείξει την άνηση μεταχείριση των υποψηφίων εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής.

— Παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως:

Το Πρωτοδικείο παραλείπει να συναγάγει όλες τις λογικές συνέπειες της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής να ακυρώσει ορισμένες ερωτήσεις και να μη λάβει υπόψη τις απαντήσεις που δόθηκαν σ' αυτές.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2001 το Tribunal de grande instance de Dinan στην υπόθεση Ministère public — Partie civile: Comité Région pêches maritimes κατά Annie Pansard, Gérard Bourret και Marc Kermarrec

(Υπόθεση C-265/01)

(2001/C 245/25)

Με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Ιουλίου 2001, το Tribunal de grande instance de Dinan (Γαλλία) ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της υποθέσεως Ministère public — Partie civile: Comité Région pêches maritimes κατά Annie Pansard, Gérard Bourret και Marc Kermarrec, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- Μπορούν τα όστρακα Saint-Jacques που αλιεύονται με πλοία νηολογημένα στη Γαλλία (στο Saint-Brieuc και στο Saint-Malo) εντός των υδάτων του Jersey (Les Minquiers), βάσει αδειών υποβρύχιας αλιείας που έχουν χορηγηθεί από τις αρχές του Jersey, να θεωρηθούν εισαγόμενα προϊόντα, παρά τη γαλλική νομοθεσία που εφαρμόζει στα προϊόντα της αλιείας το νομικό καθεστώς της σημαίας του αλιευτικού σκάφους;
- Θίγουν οι διατάξεις της Συνθήκης του Μάαστριχτ που απαγορεύουν τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικούς περιορισμούς των εισαγωγών το κύρος της [γαλλικής] υπουργικής αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 1980, που απαγορεύει την εκφόρτωση των οστράκων Saint-Jacques κατά την περίοδο απαγορεύσεως της αλιείας;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 10 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-272/01)

(2001/C 245/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Teresa Figueira και Gregorio Valero Jordana, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, Λουξεμβούργο, άσκησε στις 10 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) Να διαπιστώσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία,
 - παραλείποντας να λάβει τα απαραίτητα μέτρα ώστε η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως να ανταποκρίνεται στις οριακές τιμές που ορίζονται με την οδηγία·
 - παραλείποντας να προβεί σε συλλογή δειγμάτων με την ελάχιστη συχνότητα που προβλέπεται στο παράρτημα της οδηγίας·
 - παραλείποντας να καθορίσει όλες τις περιοχές κολυμβήσεως στα εσωτερικά ύδατα της Πορτογαλίας,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 76/160/ΕΟΚ⁽¹⁾, ιδίως από το άρθρο 4, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, το παράρτημα της οδηγίας και το άρθρο 1, παράγραφος 2, καθώς και από το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2.

- β) Να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Παρά την παρέκκλιση που χορηγήθηκε με το άρθρο 395 και το σημείο III-3 του Παραρτήματος XXXVI των Πράξεων για την Προσχώρηση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, το ποσοστό μη συμμορφώσεως με τις δεσμευτικές τιμές που ορίζονται με την οδηγία είναι, για την κολυμβητική περίοδο 2000, 7,8 % για τις παράκτιες περιοχές κολυμβήσεως και 31 % για τις περιοχές κολυμβήσεως στα εσωτερικά ύδατα, το οποίο είναι ακόμη χαμηλότερο σε σχέση με την περίοδο 1999.

Επιπλέον, οι πορτογαλικές αρχές εξακολουθούν να μην έχουν καθορίσει όλες τις περιοχές κολυμβήσεως στα εσωτερικά ύδατα. Υπάρχει μια απόκλιση μεταξύ του αριθμού των καθορισμένων περιοχών κολυμβήσεως στα εσωτερικά ύδατα (26) και του αριθμού των χαρακτηριζόμενων από τις πορτογαλικές αρχές ως «παραποτάμιων ακτών», οι οποίες είναι επιλέξιμες για ενίσχυση από Κοινοτικά ταμεία (91).

Παρά το γεγονός ότι η δειγματοληψία στην Πορτογαλία, τόσο στις παράκτιες περιοχές κολυμβήσεως, όσο και στις περιοχές κολυμβήσεως στα εσωτερικά ύδατα, καλύπτει το 100 %, το ποσοστό αυτό αφορά μόνο τις καθορισμένες περιοχές κολυμβήσεως. Ούτως, η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη συμμορφούμενη με την υποχρέωση περί ελάχιστης συχνότητας δειγματοληψίας, επειδή καθόρισε ανεπαρκή αριθμό κολυμβητικών περιοχών στα εσωτερικά ύδατα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας.

⁽¹⁾ Οδηγία 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως, Επίσημη Εφημερίδα, Ελληνική ειδική έκδοση, Κεφάλαιο 15, τόμος 1, σ. 108.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-274/01)

(2001/C 245/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τη M. Wolfcarius, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 12 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/76/EK του Συμβουλίου, της 1ης Οκτωβρίου 1998, για τροποποίηση της οδηγίας 96/26/EK, περί προσβάσεως στο επάγγελμα του οδικού μεταφορέα εμπορευμάτων και επιβατών και αμοιβαίας αναγνώρισεως των διπλωμάτων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων που διευκολύνουν την πραγμάτωση του δικαιώματος εγκαταστάσεως των μεταφορέων αυτών στον τομέα των εσωτερικών και διεθνών μεταφορών⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία, το αργότερο την 1η Οκτωβρίου 1999, και ενημερώνουν την Επιτροπή σχετικά.

Το Βασίλειο του Βελγίου δεν έλαβε ακόμη τα αναγκαία μέτρα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 227, 14.10.1998, σ. 17.

Αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε στις 13 Ιουλίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2001 το τέταρτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-99/00, Ignacio Sampedro κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

(Υπόθεση C-277/01 P)

(2001/C 245/28)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους H. von Hertzgen και D. Moore, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υπέβαλε στις 13 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2001 το τέταρτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-99/00, Ignacio Sampedro κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Το αναιρεσίον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου·
- να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς απορρίπτοντας την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο Sampedro ως απαράδεκτη·
- επικουρικά, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να αποφανθεί εκ νέου επί της προσφυγής ακυρώσεως του Sampedro·
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων κατά νόμο.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Κοινοβούλιο διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα αποδεικτικά στοιχεία και υπερέβη τα όρια του δικαιοδοτικού του ελέγχου.

Αλλοίωση αποδεικτικών στοιχείων:

Κακώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 40 της αποφάσεώς του, ότι για την περίοδο προαγωγών 1997, το «αποφασιστικό» κριτήριο έπρεπε να είναι, σύμφωνα με την απόφαση της ΑΔΑ, το επίπεδο των ασκούμενων καθηκόντων, η προσωπική συμμετοχή και ο διαρκής χαρακτήρας της καταβαλλόμενης προσπάθειας έναντι των καθηκόντων αυτών. Η εν λόγω απόφαση ωστόσο δεν χάνει μνεία άλλων στοιχείων πέραν των προκυπτόντων από τις εκθέσεις βαθμολογίας και δεν προβαίνει σε σύγκριση των ασκούμενων καθηκόντων παρά μόνον για να δικαιολογήσει την απόκλιση από τις προτάσεις της επιτροπής προαγωγών.

Κακώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 47 της αποφάσεώς του, ότι η εκ μέρους της επιτροπής προαγωγών εκτίμηση στηρίχθηκε στο ότι ο προσφεύγων συνάντησε προβλήματα προσαρμογής κατά την άσκηση των καθηκόντων του προϊσταμένου του γραφείου ενημερώσεως της Μαδρίτης. Κατά τα πρακτικά της συσκέψεως της επιτροπής αυτής, εντούτοις, δεν πρόκειται παρά για μια εκτίμηση εκ μέρους του προέδρου της εν λόγω επιτροπής ο οποίος ούτε καν μετέχει στις ψηφοφορίες της.

Τέλος, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 48 της αποφάσεώς του, ότι η επιτροπή προαγωγών βασίστηκε μόνο στη βαθμολογία που περιλαμβάνονταν στις εκθέσεις βαθμολογίας. Πράγματι, από τα πρακτικά της συσκέψεως της επιτροπής προκύπτει ότι αυτή αποφάσισε να λάβει υπόψη το επίπεδο των καθηκόντων που ασκούσε ο προσφεύγων και να βελτιώσει αναλόγως την αριθμητική βαθμολογία του.

Όρια του δικαιοδοτικού ελέγχου:

Το Πρωτοδικείο υποκαθιστά με την υποκειμενική του εκτίμηση των προσόντων τον προσφεύγοντος εκείνη της επιτροπής προαγωγών. Πρόκειται για επιτροπή ίσης εκπροσώπησης, η δε σύστασή της να μην προαχθεί ο προσφεύγων για την περίοδο 1997 αποφασίσθηκε ομοφώνως από τα μέλη της.

Το Πρωτοδικείο κακώς διαπίστωσε, με τη σκέψη 52 της αποφάσεως, ότι ο προσφεύγων άσκησε τα καθήκοντα του προϊσταμένου του γραφείου ενημερώσεως με επιτυχία, με αυτόν δε τον τρόπο παρέλειψε να προβεί σε αντικειμενική σύγκριση μεταξύ του προσφεύγοντος και των συναδέλφων του.

Κακώς το Πρωτοδικείο θεώρησε, με τη σκέψη 53 της αποφάσεώς του, ότι η ΑΔΑ παρέλειψε να εκτιμήσει θετικά τα καθήκοντα που ασκούσε ικονοποιητικά ο προσφεύγων. Η εν λόγω υποκειμενική εκτίμηση δεν επιτρέπει ωστόσο να συναχθεί ότι η επιτροπή προαγωγών υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 13 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-278/01)

(2001/C 245/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gregorio Valero Jordana, τον οποίον όρισε και αντικλητό στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι, το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 4 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ⁽¹⁾, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως, τα αναγκαία μέτρα ώστε η ποιότητα των εσωτερικών υδάτων κολυμβήσεως στο ισπανικό έδαφος να προσαρμοστεί στις οριακές τιμές που καθορίστηκαν δυνάμει του άρθρου 3 της εν λόγω οδηγίας, δεν εξέτελεσε την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Φεβρουαρίου 1998, στην υπόθεση C-92/96⁽²⁾, και, συνεπώς, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 228 ΕΚ·
- να υποχρεώσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στον λογαριασμό «ίδιοι πόροι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας», χρηματική ποινή 45 600 ευρώ για κάθε ημέρα υπερημερίας ως προς την εκτέλεση των αναγκαίων μέτρων για να συμμορφωθεί με την απόφαση στην υπόθεση C-92/96, από την ημέρα δημοσίευσής της εκδοθησομένης στην παρούσα υπόθεση αποφάσεως και μέχρι την ημέρα κατά την οποία θα έχει συμμορφωθεί προς την απόφαση στην υπόθεση C-92/96·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στην απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1998, στην υπόθεση C-92/96, Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα ώστε η ποιότητα των εσωτερικών υδάτων κολυμβήσεως στο ισπανικό έδαφος να ανταποκρίνεται στις οριακές τιμές που καθορίστηκαν δυνάμει του άρθρου 3, είχε παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως.

Το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ υποχρεώνει το Βασίλειο της Ισπανίας να λάβει τα μέτρα τα οποία συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Είναι αναμφίβολο ότι το Βασίλειο της Ισπανίας όφειλε από μακρού χρόνου να έχει θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίσει ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως σύμφωνη προς τις οριακές τιμές που καθορίστηκαν δυνάμει του άρθρου 3 της οδηγίας· πλέον της διετίας παρήλθε μεταξύ της δημοσίευσής της αποφάσεως και της αιτιολογημένης γνώμης, χωρίς η Ισπανική Κυβέρνηση να θεσπίσει κανένα μέτρο.

Σύμφωνα με το άρθρο 228, παράγραφος 2, ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει χρηματική ποινή 45 600 ευρώ για κάθε ημέρα υπερημερίας ως προς την εκτέλεση των αναγκαίων μέτρων για να συμμορφωθεί με την απόφαση στην υπόθεση C-92/96, από την ημέρα δημοσίευσής της εκδοθησομένης στην παρούσα υπόθεση αποφάσεως.

(1) του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001 σ. 108).

(2) Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-505).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-279/01)

(2001/C 245/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Lena Ström, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 16 Ιουλίου 2001, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας, παραλείποντας να μεταφέρει ορθώς στην εθνική νομοθεσία τα άρθρα 4, παράγραφος 5, 5, παράγραφος 4, 6, παράγραφοι έως 4, 12, 15 και 16 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/62/ΕΚ⁽²⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στο άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας ορίζεται ότι ένας τόπος υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφοι 2 έως 4, μόλις εγγραφεί στον κατάλογο του τρίτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 4, Σύμφωνα με τις κοινοποιηθείσες σουηδικές διατάξεις, η κυβέρνηση ή η υπηρεσία την οποία καθορίζει η κυβέρνηση καταρτίζει κατάλογο σχετικά με τους φυσικούς τόπους οι οποίοι πρέπει να προστατευθούν σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις ή τους εθνικούς στόχους σχετικά με την προστασία τέτοιων τόπων. Ένας τόπος που περιλαμβάνεται στον κατάλογο αποκτά προτεραιότητα όσον αφορά τις προαναφερθείσες ενέργειες προστασίας. Η Naturvårdsverket (υπηρεσία προστασίας του περιβάλλοντος) επιφορτίστηκε με την κατάρτιση του καταλόγου αυτού. Το γεγονός ότι η Naturvårdsverket έχει καταρτίσει κατάλογο περί των φυσικών τόπων που πρέπει να προστατευθούν δεν παράγει, καθ'αυτό, τις νομικές συνέπειες που ορίζονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2 έως 4.

Στο άρθρο 5, παράγραφος 4, ορίζεται ότι ένας τόπος υπάγεται στην προστασία του άρθρου 6, παράγραφος 2, κατά τη διμερή περίοδο συνεννόησης που συμφωνήθηκε μεταξύ ενός κράτους μέλους και της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, και εν αναμονή της απόφασης του Συμβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 3. Σύμφωνα με τους κοινοποιηθέντες σουηδικούς κανόνες, δεν εισάγεται η έννομη προστασία βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, προτού ληφθεί απόφαση περί καταχωρίσεως του τόπου σε ειδικό κατάλογο. Η προστασία που εισάγεται σ' αυτό το χρονικό σημείο δεν είναι, ούτε αυτή, επαρκής για να εκπληρωθούν οι υποχρεώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2.

Στο άρθρο 6, παράγραφος 2, ορίζεται ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα κατάλληλα μέτρα ώστε στις ειδικές ζώνες διατήρησης να αποφεύγεται η υποβάθμιση των φυσικών οικοτόπων και των οικοτόπων ειδών, καθώς και οι ενοχλήσεις που έχουν επιπτώσεις στα είδη για τα οποία οι ζώνες έχουν οριστεί, εφόσον οι ενοχλήσεις αυτές θα μπορούσαν να έχουν επιπτώσεις σημαντικές όσον αφορά τους στόχους της οδηγίας. Η διάταξη προϋποθέτει ότι τα κράτη μέλη έχουν στη διάθεσή τους μέτρα μέσω των οποίων οι υπηρεσίες τους μπορούν να σταματήσουν μια δραστηριότητα που μπορεί να υποβαθμίσει τους φυσικούς οικοτόπους και τους οικοτόπους ειδών ή να προκαλέσει ενοχλήσεις στα είδη για τα οποία οι ζώνες έχουν οριστεί. Οι κοινοποιηθέντες σουηδικοί κανόνες δεν περιέχουν διάταξη μέσω της οποίας οι υπηρεσίες μπορούν να σταματήσουν μια δραστηριότητα η οποία μπορεί να υποβαθμίσει τους φυσικούς οικοτόπους και τους οικοτόπους ειδών ή να προκαλέσει ενοχλήσεις στα είδη για τα οποία οι ζώνες έχουν οριστεί.

Στο άρθρο 6, παράγραφος 3, καθορίζονται οι διαδικασίες για τη διαχείριση των σχεδίων τα οποία είναι δυνατό να επηρεάζουν σημαντικά την ειδική ζώνη διατήρησης. Οι κανόνες αυτοί απαιτούν πλήρη και ακριβή μεταφορά στις εθνικές διατάξεις. Το σύστημα κανόνων το οποίο αποσκοπεί να μεταφέρει στο σουηδικό δίκαιο το άρθρο 6, παράγραφος 3, δεν καλύπτει όλα τα σχέδια τα οποία, εκτός του σχετικού τόπου, μπορούν να θεωρηθούν ότι επηρεάζουν σημαντικά μια ζώνη διατήρησης. Ομοίως, η σουηδική νομοθεσία δεν προβλέπει ότι όλα τα σχέδια πρέπει να εκτιμώνται σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 3.

Στο άρθρο 6, παράγραφος 4 προβλέπονται ορισμένοι κανόνες εξαιρέσεων από τις προστατευτικές διατάξεις όσον αφορά τις ειδικές ζώνες διατήρησης. Αν, παρά τα αρνητικά συμπεράσματα της εκτίμησης των επιπτώσεων και ελλείψει εναλλακτικών λύσεων, ένα σχέδιο πρέπει να πραγματοποιηθεί για επιτακτικούς λόγους, το κράτος μέλος λαμβάνει κάθε αναγκαίο αντισταθμιστικό μέτρο ώστε να εξασφαλισθεί η προστασία της συνολικής συνοχής του Natura 2000. Βάσει της αρχής της ασφαλείας δικαίου, το άρθρο 6, παράγραφος 4, λόγω του χαρακτήρα του ως κανόνα εισάγοντος εξαίρεση, πρέπει να προβλεφθεί κατά λέξη σε δεσμευτικούς νομικούς κανόνες. Η σουηδική νομοθεσία που μεταφέρει το άρθρο 6, παράγραφος 4, δεν πληροί την απαίτηση αυτή περί ασφαλείας δικαίου, καθόσον δεν προβλέπονται σαφώς οι περί εξαιρέσεων κανόνες της οδηγίας στη σουηδική νομοθεσία.

Σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να θεσπισθεί ένα καθεστώς αυστηρής προστασίας των ζωικών ειδών που αναφέρονται στο παράρτημα IV, σημείο α', απαγορεύοντας ειδικότερα τις δραστηριότητες που αναφέρονται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχεία α' έως δ'. Η σουηδική νομοθεσία και οι επελθούσες τροποποιήσεις δεν καλύπτουν όλα τα είδη τα οποία αναφέρονται στο παράρτημα IV, σημείο α'. Στο άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχεία β' έως δ', αναφέρονται οι δραστηριότητες τις οποίες το κράτος μέλος πρέπει να απαγορεύσει. Η σουηδική νομοθεσία δεν περιέχει διατάξεις μεταφέρουσες επαρκώς στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχεία β' έως δ'.

Σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 4, επιβάλλεται στα κράτη μέλη να θεσπίζουν ένα σύστημα παρακολούθησης των τυχαίων συλλήψεων ή θανατώσεων των ζωικών ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, σημείο α'. Η σουηδική νομοθεσία δεν περιέχει όλα τα είδη που αναφέρονται στο παράρτημα IV, σημείο α'.

Σύμφωνα με το άρθρο 15, επιβάλλεται στα κράτη μέλη να απαγορεύουν τη χρησιμοποίηση των μέσων και των μορφών σύλληψης κ.λπ. που αναφέρονται στο παράρτημα VI, όσον αφορά τα είδη τα οποία απαριθμούνται στο παράρτημα V σημείο α', και, όταν εφαρμόζονται παρεκκλίσεις σύμφωνα με το άρθρο 16, όσον αφορά τα είδη που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, σημείο α'. Το δικαίωμα παρεκκλίσεως από την απαγόρευση του άρθρου 15 περιορίζεται στις καταστάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 16. Ωστόσο, σύμφωνα με το σουηδικό δίκαιο, η κυβέρνηση και οι αρμόδιες υπηρεσίες έχουν σε ορισμένες περιπτώσεις διακριτική εξουσία όσον αφορά την εισαγωγή εξαιρέσεων από τις υποχρεωτικές διατάξεις του άρθρου 15.

Στο άρθρο 16, παράγραφος 1, αναφέρονται καταστάσεις στις οποίες είναι δυνατό να εισαχθούν εξαιρέσεις από τις διατάξεις των άρθρων 12 έως 14, και 15, στοιχεία α' και β'. Μια γενική προϋπόθεση για την εφαρμογή εξαιρέσεως είναι να μην υπάρξει άλλη αποτελεσματική λύση και η παρέκκλιση να μην παραβιάζει τη διατήρηση, σε ικανοποιητική κατάσταση διατήρησης, των πληθυσμών των συγκεκριμένων ειδών στην περιοχή της φυσικής τους κατανομής. Επιπλέον, πρέπει να συντρέχει ένας από τους λόγους που αναφέρονται στα στοιχεία α' έως ε'. Για λόγους ασφαλείας δικαίου, επιβάλλεται οι καταστάσεις και οι απαιτήσεις που καθορίζονται σε μια διάταξη περί παρεκκλίσεως, όπως είναι το άρθρο 16, να προβλέπονται κατά λέξη στις εθνικές διατάξεις ή οι διατάξεις αυτές να παραπέμπουν ευθέως στην οδηγία. Σύμφωνα με τη σουηδική νομοθεσία, η κυβέρνηση μπορεί να εισάγει παρεκκλίσεις βάσει διαφόρων λόγων. Ωστόσο, οι σουηδικοί κανόνες περί παρεκκλίσεων δεν συμφωνούν με το άρθρο 16, παράγραφος 1, ούτε παραπέμπουν στη διάταξη αυτή της οδηγίας.

(¹) EE L 206, 22.7.1992, σ. 7.

(²) EE L 305, 8.11.1997, σ. 42.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 17 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-282/01)

(2001/C 245/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Bernard Mongin και Francisco de Sousa Fialho, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να διαπιστώσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τα νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα που είναι απαραίτητα για τη συμμόρφωση με τις διατάξεις της οδηγίας 98/18/EK, του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1998, για τους κανόνες και τα πρότυπα ασφαλείας για τα επιβατηγά πλοία (¹), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ και από το άρθρο 14 της οδηγίας 98/18/EK.
- Επικουρικώς, να διαπιστώσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, παραλείποντας να κοινοποιήσει αμέσως στην Επιτροπή τα ληφθέντα μέτρα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις προαναφερθείσες διατάξεις.
- Να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η δεσμευτική φύση του άρθρου 249, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ επιβάλλει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών που τα αφορούν. Η Πορτογαλική Δημοκρατία, παρά την εκπνοή της προθεσμίας του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/18/EK και παρά τη ρητή υποχρέωση κοινοποίησης που θεσπίζεται με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας, δεν έλαβε τα απαραίτητα μέτρα για τη μεταφορά στην εσωτερική της έννομη τάξη και, εν πάση περιπτώσει, δεν τα κοινοποίησε στην Επιτροπή.

(¹) EE L 144 της 15.05.1998, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-286/01)

(2001/C 245/32)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. Nemitz και B. Mongin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας το σύνολο των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 98/10/EK (¹), ειδικότερα του άρθρου 6, παράγραφοι 3 και 4, και των άρθρων 10, 21 και 26, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 32 της οδηγίας αυτής και από το άρθρο 249 ΕΚ.

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 32 της οδηγίας 98/10/ΕΚ ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις απαιτούμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την οδηγία έως τις 30 Ιουνίου 1998 και ότι πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

Δεν αμφισβητείται ότι οι γαλλικές αρχές οφείλουν να εκδώσουν τις απαραίτητες διατάξεις για να συμμορφωθούν προς τα άρθρα 6, παράγραφοι 3 και 4, 10, 21 και 26 της οδηγίας.

(¹) Οδηγία 98/10/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 1998, για την εφαρμογή της παροχής ανοικτού δικτύου (ONP) στη φωνητική τηλεφωνία και για την καθολική υπηρεσία για τις τηλεπικοινωνίες σε ανταγωνιστικό περιβάλλον (ΕΕ L 101 της 01.04.1998, σ. 24).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση C-287/01)

(2001/C 245/33)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. Nemitz και B. Mongin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινο-

τήτων στις 19 Ιουλίου 2001 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θέσει σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας το σύνολο των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που απαιτούνται για τη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο της οδηγίας 97/51/ΕΚ (¹), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3 της οδηγίας αυτής και από το άρθρο 249 ΕΚ·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 3 της οδηγίας 97/51/ΕΚ ορίζει ότι τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις απαιτούμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την οδηγία έως τις 31 Δεκεμβρίου 1997 και ότι πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά.

Δεν αμφισβητείται ότι οι γαλλικές αρχές οφείλουν να εκδώσουν τις απαραίτητες διατάξεις για να συμμορφωθούν προς τα άρθρα 4, δεύτερη περίπτωση, πρώτο εδάφιο, 6, παράγραφοι 1 και 3, στοιχείο α', και 10, παράγραφος 4, της οδηγίας 92/44/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή της παροχής ανοικτού δικτύου στις μισθωμένες γραμμές (²), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/51/ΕΚ.

Η Επιτροπή δεν έλαβε ακόμη καμία πληροφορία σχετικά με τα ληφθέντα προς τούτο μέτρα εκ μέρους των γαλλικών αρχών.

(¹) Οδηγία 97/51/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1997, για την τροποποίηση των οδηγιών του Συμβουλίου 90/387/ΕΟΚ και 92/44/ΕΟΚ με σκοπό την προσαρμογή τους στο ανταγωνιστικό περιβάλλον του τηλεπικοινωνιακού τομέα (ΕΕ L 295 της 29.10.1997, σ. 23).

(²) ΕΕ L 165 της 19.06.1992 σ. 27.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Προσφυγή της Pescanova S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε την 1η Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-119/01)

(2001/C 245/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Pescanova S.A., εδρεύουσα στην Chapela (Pontevedra, Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους Antonio Creus, Begoña Uriarte και D. Salvador Rodríguez, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Μαρτίου 2001, στο μέτρο που μειώνει τη συνδρομή που χορηγήθηκε στην επιχείρηση αυτή με την απόφαση C(94)3834/4 τελικό, της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με ένα πρόγραμμα δημιουργίας μικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη απόφαση, που ελήφθη, αφενός, βάσει του κανονισμού 4253/88⁽¹⁾ και, ειδικότερα, του άρθρου 24 και, αφετέρου, βάσει της βασικής ρυθμίσεως της Συμφωνίας ΕΚ-Αργεντινής⁽²⁾ συνάγει ότι η κοινοτική συνδρομή που χορηγήθηκε το 1994 στην προσφεύγουσα για ποσό ύψους 1 824 813 ευρώ μειώθηκε σε 1 351 995 ευρώ, το οποίο συνεπάγεται ότι πρέπει να επιστραφεί ποσό ύψους 472 818 ευρώ εντός τριμήνου από της εκδόσεως της αποφάσεως. Σύμφωνα με την απόφαση, ο λόγος της μείσεως της συνδρομής είναι ότι το αλιευτικό σκάφος Orense, που είχε μεταφερθεί στην Αργεντινή λόγω της δημιουργίας της μικτής εταιρίας έπαυσε να ασκεί αλιευτική δραστηριότητα στα ύδατα της Αργεντινής, χωρίς προηγούμενη άδεια από την Επιτροπή, δεκαέξι μήνες μετά από τη δημιουργία της εταιρίας, γεγονός που συνιστά ουσιώδη μεταβολή των συμπεφωνημένων όρων για τη χορήγηση της συνδρομής.

Η προσφεύγουσα στηρίζει το αίτημά της για ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στους ακόλουθους λόγους:

- Έλλειψη νομικής βάσεως: Η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νομικής βάσεως διότι η Συμφωνία ΕΚ-Αργεντινής δεν προβλέπει καμία διαδικασία για τη μείωση ή την επιστροφή των συνδρομών που χορηγήθηκαν στις μικτές εταιρίες οι οποίες δημιουργήθηκαν στο πλαίσιο της Συμφωνίας αυτής ούτε παραπέμπει σε κοιντικό κανόνα προβλέποντα μια τέτοια διαδικασία. Εξάλλου, η Επιτροπή ουδέποτε αποσαφήνισε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας τους

συγκεκριμένους κανόνες της Συμφωνίας ΕΚ-Αργεντινής ή τους όρους που προβλέπει η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής τους οποίους θεωρεί ότι παρέβη η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι δεν παρέβη ουδεμία διάταξη της Συμφωνίας ΕΚ-Αργεντινής ούτε της αποφάσεως περί χορηγήσεως της συνδρομής και ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθότι η Επιτροπή έσφαλε στη στερούμενη νομικής βάσεως εκτίμησή της για την ύπαρξη παραβάσεως.

- Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας: Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας τους οποίους είχε υποβάλει επανειλημμένως κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.
- Έλλειψη αιτιολογίας: Αφενός, η Επιτροπή δεν μνημονεύει στην απόφαση τις ρυθμίσεις της ισχύουσας νομοθεσίας που φρονεί ότι παραβιάστηκαν. Αφετέρου, δεν αναφέρει τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν το σκάφος Orense να παύσει την αλιευτική του δραστηριότητα στα ύδατα της Αργεντινής και δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους φρονεί ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περίπτωση ανωτέρας βίας δυνάμει να δικαιολογήσουν τη μείωση της ποσότητας του ύψους της συνδρομής που πρέπει να επιστραφεί ούτε τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι δεν ήταν δυνατό να γίνει η μείωση αυτή.
- Παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης: Η προσφεύγουσα δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να προβλέψει το ενδεχόμενο ότι η Επιτροπή θα κινούσε τη διαδικασία μείσεως της συνδρομής, διαδικασία που δεν προβλεπόταν από την ισχύουσα νομοθεσία, κατά μείζονα δε λόγο αν ληφθεί υπόψη η πρακτική της Επιτροπής την εποχή εκείνη και την έλλειψη αντιδράσεων από μέρους της όταν η επιχείρηση γνωστοποίησε στις αρχές της Αργεντινής την παύση των δραστηριοτήτων της στα ύδατα της χώρας αυτής.

(1) Κανονισμός (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374, σ. 1).

(2) Κανονισμός (ΕΟΚ) 3447/93 του Συμβουλίου, της 28ης Σεπτεμβρίου 1993, περί συνάψεως συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία (ΕΕ L 318, σ. 1).

Προσφυγή της εταιρίας José Martí Peix κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 8 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-125/01)

(2001/C 245/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η εταιρία José Martí Peix, με έδρα τη Huelva (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους Ramón García-Gallardo και María Dolores Domínguez Pérez, letrados, άσκησε στις 8 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει παραδεκτή την παρούσα προσφυγή·
- να κρίνει άκυρη την απόφαση C(2001) 679 τελικό καθόσον αυτή μειώνει την ενίσχυση που χορηγήθηκε στην εταιρία José Martí Peix, S.A. με την απόφαση C(91) 2474 τελικό της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 1991, τροποποιηθείσα με την απόφαση C(93) 1131 τελικό/4 της Επιτροπής, της 12ης Μαΐου 1993, σχετικά με σχέδιο ιδρύσεως μεικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας (SM/ESP/17/91)·
- να διατάξει οποιοδήποτε άλλο μέτρο που το Πρωτοδικείο θεωρεί πρόσφορο προκειμένου η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από το άρθρο 233 ΕΟΚ και, συγκεκριμένα, να προβεί στην εκ νέου εξέταση της καταστάσεως·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να καταβάλει στην προσφεύγουσα το σύνολο των δικαστικών εξόδων που προκύπτουν από τη δίκη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία μειώνεται η χορηγηθείσα οικονομική ενίσχυση για το σχέδιο συστάσεως μιας μεικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εν λόγω απόφαση είναι άκυρη καθόσον οι προβαλλόμενες πλημμέλειες που διαπίστωσε η Επιτροπή δεν είναι τέτοιες. Η προσφεύγουσα βασίζει τον ισχυρισμό της σε τέσσερις λόγους.

- 1) Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση είναι άκυρη, καθόσον κατά την ημέρα της εκδόσεώς της είχε επέλθει η παραγραφή των περιστατικών στα οποία βασίζεται η μείωση της ενισχύσεως. Πράγματι, επί ορισμένα έτη, η Επιτροπή δεν ανέπτυξε καμία διοικητική δραστηριότητα σχετικά με την υπόθεση αυτή και προέβη στη μείωση της ενισχύσεως όταν είχαν ήδη παρέλθει οι προθεσμίες που ορίζει προς τούτο η σχετική ρύθμιση.

- 2) Επικουρικώς, αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση που έχει εφαρμογή δεν συνάγεται η παραγραφή των περιστατικών, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση προϋποθέτει έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους της διοικήσεως, καθόσον η προσφεύγουσα περιέρχεται σε κατάσταση απόλυτης ελλείψεως προστασίας, αβεβαιότητας και ελλείψεως νομικής ασφαλείας, αφού η απόφαση παραβιάζει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη και αγνοεί, με την ευκαιρία αυτή, τις βασικές αρχές που καθιέρωσε η κοινοτική νομολογία.

Επίσης, το χρονικό διάστημα που παρήλθε αφότου επήλθαν τα περιστατικά που προσάπτει η Επιτροπή μέχρι την έκδοση της προβαλλόμενης αποφάσεως επιτρέπει να θεωρηθεί ότι το κοινοτικό όργανο παρέβη την εύλογη προθεσμία για την έκδοση μιας αποφάσεως τόσο επιζήμιας για τα συμφέροντα της προσφεύγουσας. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν κίνησε μια διαδικασία άμεσης μειώσεως αφότου η προσφεύγουσα της κοινοποίησε τα περιστατικά στο πλαίσιο των περιοδικών εκδόσεων δραστηριότητας, αλλά παρέμεινε σε απόλυτη αδράνεια, αφήνοντας να παρέλθουν σχεδόν έξι έτη.

- 3) Στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα κρίνει ότι η Επιτροπή τήρησε εύλογη προθεσμία για την έκδοση της αποφάσεως, η προσφεύγουσα εμμένει στο ότι η εν λόγω απόφαση είναι ουσιαστικά άκυρη για δύο λόγους:

- Όσον αφορά το ένα από τα πλοία, το οποίο βυθίστηκε, η κατάργηση της ενισχύσεως αποφασίστηκε κατόπιν εσφαλμένης εκτιμήσεως των περιστατικών, αφού η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι της διαβιβάστηκαν «εσφαλμένες πληροφορίες», πράγμα που δεν είναι βέβαιο. Εξάλλου, η Επιτροπή στηρίζει την απόφασή της στην υποχρέωση αντικαταστάσεως του βυθισθέντος πλοίου, υποχρέωση η οποία δεν περιλαμβανόταν στη νομοθεσία η οποία είχε τότε εφαρμογή.

- Όσον αφορά τα λοιπά πλοία, η Επιτροπή τιμωρεί την έλλειψη ανακοινώσεως σχετικά με την έξοδο από τα ύδατα της χώρας που ορίζει η απόφαση χορηγήσεως της ενισχύσεως, δηλαδή μια διοικητική απλώς διαδικασία, αγνοώντας το γεγονός ότι τα εν λόγω πλοία εξακολούθουσαν να ασκούν δραστηριότητα υπό άλλη μεικτή εταιρία και να τηρούν τους σκοπούς συστάσεως της εταιρίας αυτής.

Προσφυγή της S.A. Eduardo Vieira κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-126/01)

(2001/C 245/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η εταιρία Eduardo Vieira S.A., με έδρα το Vigo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Ramón García-Gallardo και την María Dolores Domínguez Pérez, letrados, άσκησε στις 8 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή·
- να την συνεκδικάσει μαζί με την υπόθεση T-44/01·
- να κρίνει άκυρη την απόφαση C(2001) 680 τελικό της Επιτροπής της 19ης Μαρτίου 2001, καθόσον μειώνει την ενίσχυση που χορηγήθηκε στην «Sociedad Anónima Eduardo Vieira» με την απόφαση C(95) 1910 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1995, τροποποιηθείσα με την απόφαση C(96) 584 τελικό/2, της 4ης Μαρτίου 1996, σχετικά με σχέδιο συστάσεως μικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας (ARG/ES/SM/26-94)·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην καταβολή όλων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα λόγω της δικής αυτής.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή στηρίζει την απόφαση περί μείωσης της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής⁽¹⁾ στο γεγονός ότι η μικτή αργεντινή επιχείρηση, ιδιοκτήτης του σκάφους, αποφάσισε ότι το σκάφος θα αναπτύσει τις αλιευτικές του δραστηριότητες στα διεθνή ύδατα, εκτός των υδάτων της Αργεντινής, απόφαση η οποία ήταν αδικαιολόγητη και η οποία, εξάλλου, ουδέποτε εγκρίθηκε από την Επιτροπή.

Η προσφεύγουσα εμμένει στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι άκυρη, προβάλλοντας δύο είδη επιχειρημάτων:

- Πρώτον, η νομική βάση που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στον προσδιορισμό της διαδικασίας που έχει εφαρμογή προκειμένου να αποφασίσει τη μείωση της συνδρομής ή για να υπολογίσει το ποσό της μείωσης αυτής είναι εσφαλμένη.

Η Συμφωνία ΕΚ-Αργεντινής δεν περιέχει καμία διάταξη που να ρυθμίζει τη δυνατότητα αναστολής, καταργήσεως ή μειώσεως της κοινοτικής ενισχύσεως που χορηγήθηκε για τη σύσταση μιας μικτής εταιρίας, ούτε παραπέμπει ρητά σε μια γενική κανονιστική ρύθμιση στον τομέα αυτόν. Ενώπιον αυτού του νομικού κενού, η Επιτροπή σκοπίμως παραβλέπει ότι βρίσκεται ενώπιον ενός ιδίου νομικού πλαισίου, συγκεκριμένα μιας διεθνούς συμφωνίας (*lex specialis*), και εφαρμόζει επικουρικούς τη γενική κανονιστική ρύθμιση, η οποία διέπει καταστάσεις καθαρά κοινοτικές στο πλαίσιο των διαρθρωτικών ταμείων. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να βασιστεί στη γενική κανονιστική ρύθμιση, λαμβάνοντας όμως υπόψη την ιδιομορφία μιας διεθνούς συμφωνίας και, ειδικότερα, τον ρόλο της μικτής επιτροπής και των αρχών της Αργεντινής.

- Δεύτερον, και επικουρικός, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει η παρανομία που επικαλείται η Επιτροπή για να θεμελιώσει την απόφασή της περί μείωσης της ενισχύσεως.

Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή προέβη σε κακή εκτίμηση των περιστατικών και σε εσφαλμένη ερμηνεία της Συμφωνίας ΕΚ-Αργεντινής, στον βαθμό που, αφενός, η επιχείρηση ιδιοκτήτης του σκάφους, η μικτή εταιρία Vieira Argentina S.A., δικαιολογημένα αποφάσισε ότι έπρεπε να εγκαταλείψει το αργεντινό αλιευτικό πεδίο, δεδομένης της κακής καταστάσεως των αποθεμάτων του μαύρου γάδου και των μέτρων που θέσπισαν οι αρχές της Αργεντινής, ως μοναδική εναλλακτική λύση για να διατηρήσει τη βιωσιμότητα της επιχειρήσεως και τη λειτουργία του εξαχθέντος σκάφους· εξάλλου, η απόφαση λήφθηκε με τη ρητή άδεια των αρχών της Αργεντινής.

Η προσφεύγουσα τονίζει επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ασυνάρτητη, δεδομένου ότι μειώνει την ενίσχυση που χορηγήθηκε στον κοινοτικό εφοπλιστή, όμως τίποτα δεν αναφέρει ως προς την κατάσταση της χρηματοδοτικής συνδρομής που χορηγήθηκε στη μικτή εταιρία (Vieira Argentina S.A.), ιδιοκτήτρια του σκάφους και που έχει την ευθύνη της διαχειρίσεώς του. Επίσης η Επιτροπή παραβλέπει, για μια ακόμα φορά, ότι πρόκειται για ενιαία ενίσχυση, αποτελούμενη από δύο αδιαχώριστα μεταξύ τους μέρη.

⁽¹⁾ Ενίσχυση χορηγηθείσα από την Επιτροπή το 1995, στο πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) 3447/93 της Επιτροπής, της 28ης Σεπτεμβρίου 1993, περί συνάψεως συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Αργεντινής για τις σχέσεις που αφορούν τη θαλάσσια αλιεία (EE L 318, σ. 1).

Προσφυγή του Carlo Ripa di Meana κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-127/01)

(2001/C 245/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Carlo Ripa di Meana, εκπροσωπούμενος από την Wilma Viscardini και τον Gabriele Donà, δικηγόρους, άσκησε στις 12 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως: να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Τμήμα χρηματικών απολαυών των βουλευτών — της 26ης Μαρτίου 2001, πρωτ.106721 (που απεστάλη με το κοινό ταχυδρομείο και της οποίας ο προσφεύγων έλαβε γνώση στις 24 Απριλίου 2001), με την οποία κοινοποιήθηκε στον C. Ripa di Meana η αναστολή της συντάξεως πρώην βουλευτού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατόπιν της εκλογής του προσφεύγοντος στο Consiglio regionale della Regione Umbria (περιφερειακό συμβούλιο της διοικητικής περιφέρειας Umbria).
- επικουρικώς: να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Τμήμα χρηματικών απολαυών των βουλευτών — της 26ης Μαρτίου 2001, πρωτ.106721, στον βαθμό που αυτή αφορά την αναστολή της συντάξεως του C. Ripa di Meana για τη βουλευτική θητεία 1979-1984.
- να καταδικάσει, σε κάθε περίπτωση, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, που είναι προσφεύγων και στην υπόθεση T-83/99⁽¹⁾, στρέφεται κατά της αποφάσεως του καθού να αναστείλει τη σύνταξη που ελάμβανε ο προσφεύγων ως πρώην βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατόπιν της εκλογής του στο περιφερειακό συμβούλιο της Περιφέρειας Umbria. Η απόφαση αυτή λήφθηκε βάσει του άρθρου 12 του κανονισμού περί των δια βίου επιδομάτων των βουλευτών (ιταλική κανονιστική ρύθμιση που έχει εφαρμογή στους βουλευτές της Κάτω Βουλής του ιταλικού κοινοβουλίου). Συναφώς, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος III της κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τα έξοδα και τις αποζημιώσεις των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου παραπέμπει στην ιταλική κανονιστική ρύθμιση, όσον αφορά «το ύψος και τις λεπτομέρειες της προσωρινής συντάξεως».

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει:

- το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος III δεν παραπέμπει *sic et simpliciter* στην ιταλική κανονιστική ρύθμιση, αλλά περιορίζεται στο να ευθυγραμμίσει το ύψος

της συντάξεως των Ιταλών βουλευτών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με εκείνη που εισπράττουν οι Ιταλοί βουλευτές στο εθνικό κοινοβούλιο. Κατά συνέπεια, θα πρέπει να αποκλειστεί η δυνατότητα το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να περιορίσει το δικαίωμα συντάξεως για προηγούμενη δραστηριότητα με παράνομη επέκταση στα δικά του μέλη της αναστολής της συντάξεως που προβλέπει για τους εθνικούς βουλευτές το άρθρο 12 της ιταλικής κανονιστικής ρυθμίσεως·

- η αναστολή της συντάξεως που εισέπραττε ο προσφεύγων για υπηρεσίες που προσέφερε στο παρελθόν στο καθού — με καταβολή επαχθών εισφορών — για τον μόνο λόγο ότι προς το παρόν ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει αμοιβή από άλλον «εργοδότη», όχι μόνον τιμωρεί αδικώς τον ενδιαφερόμενο, αλλά συνεπάγεται αδικαιολόγητο πλουτισμό υπέρ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου·
- το καθού διαχειρίζεται ένα αυτόνομο συνταξιοδοτικό σύστημα, για το οποίο δεν μπορεί να υποκαθιστά τη ρητή βούληση άλλων πολιτικών αρχών με παραπομπή σε άλλα αυτόνομα συνταξιοδοτικά συστήματα που προβλέπονται για άλλα υποκείμενα δικαίου·
- η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση για την οποία γίνεται λόγος δεν προβλέπει καμία απαγόρευση σωρεύσεως της συντάξεως που αναμένει ο ευρωβουλευτής με άλλα εισοδήματα, που είναι καρπός άλλων δραστηριοτήτων·
- εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν θεωρηθεί νόμιμη η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 12 της ιταλικής κανονιστικής ρυθμίσεως, η αναστολή της συντάξεως του πρώην βουλευτή μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον σε περίπτωση εκλογής του στο εθνικό κοινοβούλιο όχι όμως και στο περιφερειακό συμβούλιο·
- κατά τον χρόνο που τέθηκε σε ισχύ η ιταλική κανονιστική ρύθμιση, την 1η Ιανουαρίου 1998, ο προσφεύγων είχε ήδη αποκτήσει δικαίωμα συντάξεως για τη βουλευτική θητεία 1979-1984·
- Κατά συνέπεια, ακόμα και αν θεωρηθεί νόμιμη η κατ' αναλογία εφαρμογή του άρθρου 12 της ιταλικής κανονιστικής ρυθμίσεως, η αναστολή που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής μπορεί να δικαιολογηθεί αποκλειστικά για τη σύνταξη της βουλευτικής θητείας 1994-1999 και όχι, αντιθέτως, για εκείνη που αφορά τη βουλευτική θητεία 1979-1984.

⁽¹⁾ Απόφαση της 26.10.00, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-83/99, Ripa di Meana, T-84/99 Leoluca Orlando και T-85/99 Gastone Parigi κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (μη δημοσιευθείσα ακόμα στη Συλλογή).

Προσφυγή της DaimlerChrysler Corporation κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 7 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-128/01)

(2001/C 245/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η DaimlerChrysler Corporation, με έδρα στο Michigan (ΗΠΑ), εκπροσωπούμενη από τον T. Cohen Jehoram του δικηγορικού γραφείου De Brauw Blackstone Westbroek, Χάγη (Κάτω Χώρες), άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών καθόσον με την απόφαση αυτή κρίνεται ότι το σήμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θεσπίζονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β' και/ή το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94⁽¹⁾.
- να υποχρεώσει το ΓΕΕΑ να χορηγήσει ημερομηνία όσον αφορά την καταχώριση κοινοτικού σήματος· και
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα της DaimlerChrysler για τη διαδικασία αυτή.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση κοινοτικού σήματος:	DaimlerChrysler Corporation
Σχετικό κοινοτικό σήμα:	περιγραφικό σήμα (σχέδιο πλέγματος) — αριθμός αιτήσεως 525048 για προϊόντα της κατηγορίας 12
Απόφαση του εξεταστή:	απόρριψη της αιτήσεως
Απόφαση του τμήματος προσφυγών:	απόρριψη της προσφυγής
Λόγοι της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής:	εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993 περί του κοινοτικού σήματος (ΕΕ L 11, σ. 1).

Προσφυγή της εταιρίας José Alejandro, S.L. κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά — Εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 11 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-129/01)

(2001/C 245/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η εταιρία José Alejandro, S.L., με έδρα το Elche (Alicante), εκπροσωπούμενη από τον D. Ignacio Temiño Cenicerros, letrado, άσκησε στις 11 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά — Εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα (ΓΕΕΑ).

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- Να εκδώσει απόφαση με την οποία να κρίνει βάσιμη την παρούσα προσφυγή και να μεταρρυθμίσει το περιεχόμενο της από 20 Μαρτίου 2001 αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών (R 230/2000-1), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως περί ανακοπής που άσκησε η εταιρία Anheuser-Bush, Inc. κατά της αιτήσεως για την καταχώριση ως κοινοτικού σήματος της λέξεως «BUDMEN» (αίτηση αριθ. 30.221) που υπέβαλε η εταιρία José Alejandro, S.L., σχετικά με προϊόντα της κλάσεως 25, αποδεχόμενο την αίτηση για το κοινοτικό σήμα αριθ. 30.221 για την κλάση 25, όπως αυτή είχε υποβληθεί.
- Επικουρικώς, να εκδώσει απόφαση με την οποία να κρίνει βάσιμη την παρούσα προσφυγή και να μεταρρυθμίσει το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξεως, αποδεχόμενο την αίτηση για το κοινοτικό σήμα αριθ. 30.221 για την κλάση 25 αποκλειστικά για τα υποδήματα.
- Όσον αφορά τα έξοδα, κάθε διάδικος να φέρει τα έξοδά του και το ήμισυ από τα κοινά δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Καταθέτης του κοινοτικού σήματος:	José Alejandro, S.L.
Κοινοτικό σήμα που αφορά η αίτηση:	Σήμα υπό την επωνυμία «BUDMEN» — Αίτηση αριθ. 30.221 για τα προϊόντα των κλάσεων 10, 16 και 25
Κάτοχος του σήματος ή του σχεδίου του οποίου γίνεται επίκληση στη δίκη περί ανακοπής:	Η καθής
Σήμα ή σχέδιο βάσει του οποίου ασκείται ανακοπή:	Σήμα «BUD», καταχωρισμένο στη Δανία, τη Μεγάλη Βρετανία και στην Ιρλανδία για προϊόντα των κλάσεων 16 και 25
Απόφαση του τμήματος ανακοπής:	Βάσιμο της ανακοπής ως προς τα προϊόντα της κλάσεως 25
Απόφαση του τμήματος προσφυγών:	Απόρριψη της προσφυγής

Προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως: Έλλειψη κινδύνου συγχύσεως, όπως ο όρος αυτός εννοείται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β' του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, περί του κοινοτικού σήματος, δεδομένου ότι τα εν λόγω σήματα δεν είναι παρόμοια ούτε από οπτική άποψη ούτε από φωνητική ή εννοιολογική ούτε και αφορούν προϊόντα που είναι δυνατό να συγχέονται.

Λόγοι ακυρώσεως: Εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού του Συμβουλίου 40/94⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 της 20ής Δεκεμβρίου 1993, περί του κοινοτικού σήματος (ΕΕ 11, σ. 1).

Προσφυγή της Sykes Enterprises Incorp. κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά που ασκήθηκε στις 11 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-130/01)

(2001/C 245/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία Sykes Enterprises Incorp., Φλόριδα ΗΠΑ, εκπροσωπούμενη από τον Eberhard Körner του Lichtenstein Körner & Partners, Στουτγάρδη, Γερμανία, άσκησε στις 11 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στην Εσωτερική Αγορά.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση της 7ης Μαρτίου 2001 στην υπόθεση R 0504/2000-3·
- να υποχρεώσει το Γραφείο να δημοσιεύσει την αίτηση για το σχετικό σήμα·
- να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Καταθέτης του κοινοτικού σήματος: Sykes Enterprises Inc.

Σήμα το οποίο αφορά η υπόθεση: Λεκτικό σήμα: «Real people, real solutions» — Αίτηση αριθ. 1040534 για ορισμένες υπηρεσίες των κλάσεων 35, 37 και 42

Απόφαση του εξεταστή: Απόρριψη της αιτήσεως

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της προσφυγής

Αγωγή της Hans Fuchs Versandschlachtere KG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-134/01)

(2001/C 245/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Hans Fuchs Versandschlachtere KG, με έδρα το Duisburg (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Ulrich Schrömbges και Lothar Harings, άσκησε στις 18 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα εντόκως από 1ης Μαρτίου 2000, με τόκο υπερημερίας 8 %, ποσό ύψους 13 130,04 γερμανικών μάρκων (DEM),
- επικουρικός, να υποχρεώσει το Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung να καταβάλει στην ενάγουσα εντόκως από 1ης Μαρτίου 2000, με τόκο υπερημερίας 8 % ποσό ύψους 13 130,04 DEM,
- να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της αγωγής και κύρια επιχειρήματα

Στο πλαίσιο προγράμματος εφοδιασμού της Ρωσικής Ομοσπονδίας σε γεωργικά προϊόντα⁽¹⁾ διεξήχθησαν δύο διαγωνισμοί: ένας διαγωνισμός για την προμήθεια των προϊόντων και ένας άλλος για την παράδοση των προϊόντων στη Ρωσία. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1135/1999⁽²⁾ της Επιτροπής ήταν η βάση για την προμήθεια των προϊόντων. Η μεταφορά αποτελούσε αντικείμενο του κανονισμού (ΕΚ) 1955/1999⁽³⁾ της Επιτροπής.

Η ενάγουσα κατέθεσε προσφορά για την προμήθεια σε χοίρειο κρέας για μεταγενέστερη παράδοση στη Ρωσία και ανακηρύχθηκε μειοδότη για την προμήθεια ενός τμήματος. Μειοδότης του διαγωνισμού για τη μεταφορά ανακηρύχθηκε ένας τρίτος.

Η αντιδικία μεταξύ των διαδικών αφορά το ποιές δαπάνες πρέπει να φέρει η ενάγουσα ως μειοδότη για την προμήθεια των αγροτικών προϊόντων βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1135/1999.

Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 1135/1999 δεν υποχρεώνει τη μειοδότη διαγωνισμού για την προμήθεια γεωργικών προϊόντων να χρηρηγήσει τα έγγραφα για τη μεταφορά του προϊόντος στη Ρωσία από τον μειοδότη του διαγωνισμού για τη μεταφορά ή να φέρει τις συναφείς δαπάνες. Όλες οι δαπάνες που προκαλούνται από το τμήμα του διαγωνισμού που αφορά τη μεταφορά εμπίπτουν στον κύκλο υποχρεώσεων του μειοδότη του διαγωνισμού για τη μεταφορά. Δεν είναι δυνατό να χρηρηγήσει ο προμηθευτής τα έγγραφα που απαιτούνται για τη μεταφορά.

Επικουρικώς, η ενάγουσα στηρίζει την απαίτησή της στο ότι η Επιτροπή παρέβη την προσυμβατική υποχρέωσή της για ενημέρωση. Δεδομένου ότι η ερμηνεία της επίμαχης διατάξεως και, ως εκ τούτου, η έκταση της συμβατικής υποχρέωσης δεν διατυπώνεται με σαφήνεια, έπρεπε η εναγομένη να ενημερώσει σχετικώς την ενάγουσα. Συνεπεία της παραλείψεως ενημερώσεως η ενάγουσα υπέστη ζημία.

(¹) Βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 2802/98 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με την εφαρμογή ενός προγράμματος εφοδιασμού της Ρωσικής Ομοσπονδίας σε γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 349 της 24.12.1998, σ. 12) και του κανονισμού (ΕΚ) 111/1999 της Επιτροπής, της 18ης Ιανουαρίου 1999 για τη θέσπιση των γενικών λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 2802/98 (ΕΕ L 14 της 19.1.1999, σ. 3).

(²) ΕΕ L 135, της 29.5.1999, σ. 85.

(³) ΕΕ L 242, της 14.9.1999, σ. 13.

Προσφυγή του Stadtsportverband Neuss e.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-137/01)

(2001/C 245/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Stadtsportverband Neuss e.V., Neuss (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Heinz Günther Hüsich, άσκησε στις 19 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση περί επιστροφής της Επιτροπής της 9.4.2001, λογιστικός αριθμός 3240302372·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στρέφεται κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως περί επιστροφής της Επιτροπής με την οποία ζητείται η μερική επιστροφή συνολικού ποσού 20 000 ευρώ που χρηρηγήθηκαν στον προσφεύγοντα στο πλαίσιο του προγράμματος Eurathlon ύψους 31 911,11 γερμανικών μάρκων (DEM) λόγω επιτεύξεως αθέμιτου κέρδους.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για ενδεχόμενη επιστροφή της δοθείσας επιχορηγήσεως οι οποίες συμφωνήθηκαν μεταξύ των διαδικών στο πλαίσιο αυτό. Ειδικότερα, από τον τελικό λογαριασμό για το πρόγραμμα δεν προκύπτουν κέρδη και ως εκ τούτου η απόφαση περί επιστροφής είναι παράνομη. Επιπλέον, η καθής θα είχε δικαίωμα για συμμετοχή σε ενδεχόμενο πλεόνασμα σε ποσοστό 18,4 %. Εντούτοις, απαιτεί την καταβολή του — εσφαλμένως υπολογισθέντος — συνολικού πλεονάσματος.

Κατά τα λοιπά, ο προσφεύγων προβάλλει την παραγραφή των αξιώσεων της καθής. Υποστηρίζει ότι η διοργάνωση ISO 1994 πραγματοποιήθηκε το 1994 και ότι ενδεχόμενες αξιώσεις επιστροφής γεννήθηκαν κατά το έτος αυτό. Ωστόσο, η απόφαση περί επιστροφής εκδόθηκε στις 9 Απριλίου 2001, ήτοι έξι τουλάχιστον έτη μετά την γένεση της προβαλλομένης απαιτήσεως.

Προσφυγή-αγωγή των εταιριών Comafra SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-139/01)

(2001/C 245/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι εταιρίες Comafra SpA, με έδρα τη Γένοβα Ιταλίας, και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co, με έδρα το Αμβούργο Γερμανίας, εκπροσωπούμενες από τους Bernard O'Connor και Philip Bastos G. Martin, του δικηγορικού γραφείου O'Connor and Company, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησαν στις 19 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσφυγή-αγωγή παραδεκτή·
- να ακυρώσει τον κανονισμό της Επιτροπής 896/2001, σύμφωνα με τα άρθρα 230 και 231 ΕΚ, καθόσον αυτός θίγει τις προσφεύγουσες-ενάγουσες, ή, εναλλακτικά, να κηρύξει ανίσχυρο τον κανονισμό αυτό erga omnes·
- να ακυρώσει τον κανονισμό της Επιτροπής 1121/2001, σύμφωνα με τα άρθρα 230 και 231 ΕΚ, καθόσον αυτός θίγει τις προσφεύγουσες-ενάγουσες, εναλλακτικά δε, να κηρύξει ανίσχυρο τον κανονισμό αυτό erga omnes·

- να υποχρεώσει την Επιτροπή, σύμφωνα με τα άρθρα 235 και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, να αποκαταστήσει τη ζημία που προκλήθηκε σε βάρος των προσφευγουσών-εναγουσών εξαιτίας της παράνομης εκδόσεως του κανονισμού 896/2001 ή/και του κανονισμού 1121/2001, και να καταβάλει τόκους για όλα τα οφειλόμενα ποσά από την ημερομηνία προκλήσεως της ζημίας·
- να εκδώσει κάθε διάταξη την οποία το Πρωτοδικείο θα θεωρήσει αναγκαία, ιδίως δε, σύμφωνα με το άρθρο 65 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταθέσει αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις άδειες που χορηγήθηκαν για τα έτη 1994, 1995 και 1996, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή-αγωγή αφορά δύο κανονισμούς:

- τον κανονισμό (ΕΚ) 896/2001 της Επιτροπής, της 7ης Μαΐου 2001, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα⁽¹⁾ και
- τον κανονισμό (ΕΚ) 1121/2001 της Επιτροπής, της 7ης Ιουνίου 2001, για τον καθορισμό των συντελεστών προσαρμογής που θα εφαρμοσθούν στην ποσότητα αναφοράς κάθε παραδοσιακού εμπορευομένου στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοτώσεων κατά την εισαγωγή μπανάνας⁽²⁾.

Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες διατείνονται ότι:

- Η μέθοδος την οποία την οποία ακολούθησε η Επιτροπή στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 896/2001, για τον υπολογισμό των ποσοτήτων αναφοράς κάθε εμπορευομένου είναι παράνομη, καθόσον ορίζει τις ποσότητες αυτές σε συνάρτηση με συνολικές ποσότητες οι οποίες η Επιτροπή οφείλει να γνωρίζει ότι είναι στην ουσία εσφαλμένες. Επιπλέον, ο κανονισμός 896/01 αποκλείει τη διόρθωση των ποσοτήτων αναφοράς είτε από την ίδια την Επιτροπή είτε από τα ενεργούντα για λογαριασμό της κράτη μέλη.
- Ο κανονισμός 1121/2001 καθορίζει, όσον αφορά τις προσφεύγουσες-ενάγουσες, τη δυνατότητα χορηγήσεως αδειών για το δεύτερο ήμισυ του 2001 και εκδόθηκε με βάση το άρθρο 5 του κανονισμού 896/2001. Δεδομένου ότι, όπως υποστηρίζεται, βάσει του άρθρου 4 του κανονισμού 896/2001, προσδιορίστηκαν εσφαλμένες ποσότητες αναφοράς, που αποτελούν ουσιώδες στοιχείο στον υπολογισμό του συντελεστή προσαρμογής, και ο ίδιος ο συντελεστής προσαρμογής είναι εσφαλμένος και παράνομος.
- Εκδίδοντας τους δύο αυτούς κανονισμούς με βάση στοιχεία τα οποία η Επιτροπή οφείλει να γνωρίζει ότι είναι εσφαλμένα,

η Επιτροπή υπερέβη την εξουσία που της παρέσχε το Συμβούλιο να θεσπίσει ρυθμίσεις για την κοινή οργάνωση αγοράς μπανάνας νομίμως και στο πλαίσιο της χρηστής διοικήσεως.

- Η Επιτροπή προσέβαλε το δικαίωμα των προσφευγουσών-εναγουσών να λάβουν στο σύνολό τους τις αναλογούσες άδειες και παρέσχε τη δυνατότητα σε ορισμένους επιχειρηματίες να ασκήσουν δικαιώματα που κανονικά δεν θα έπρεπε να είχαν.

(1) ΕΕ L 126 της 8.5.2001, σ. 6.

(2) ΕΕ L 153 της 8.6.2001, σ. 12.

Προσφυγή του Paul Doyle κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-140/01)

(2001/C 245/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Paul Doyle, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis και τη Véronique Peere, avocats, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής να περιορίσει σε 1 880,10 ευρώ το ύψος του ποσού που μπορεί να μεταφερθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο από του μηνός Οκτωβρίου 2000·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, ιρλανδικής ιθαγένειας, κατοικούσε επί αρκετά έτη στο Ηνωμένο Βασίλειο πριν την τοποθέτησή του στις Βρυξέλλες. Προσβάλλει την απόφαση της Επιτροπής να περιορίσει το ποσό που μπορεί να μεταφερθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο σε 19 % του καθαρού μισθού του. Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση του άρθρου 17 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υψηρεσιακής Καταστάσεως και την έλλειψη νομιμότητας των γενικών διατάξεων εφαρμογής της διατάξεως αυτής. Κατά τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή έπρεπε να του αναγνωρίσει δικαίωμα μεταφοράς υψηλότερου ποσού λόγω των τακτικών επιβαρύνσεων που εξακολουθεί να έχει στο Ηνωμένο Βασίλειο και λόγω των εξαρτώμενων τέκνων του τα οποία συνεχίζουν τις σπουδές τους στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Προσφυγή της Organización de Productores de Tunidos Congelados (OPTUC) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-142/01)

(2001/C 245/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Organización de Productores de Tunidos Congelados (OPTUC), με έδρα το Bermeo (Vizcaya, Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Ramón García-Gallardo και τη Marta Moya, Itrados, άσκησε στις 21 Ιουνίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει βάσιμη την παρούσα προσφυγή·
- να κρίνει άκυρες τις πράξεις που αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής, με τις οποίες η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβη στην μείωση των ποσοτήτων για τις οποίες μπορεί να χορηγηθεί αντισταθμιστική αποζημίωση στον OPTUC, δηλαδή:
 - α) τον κανονισμό (ΕΚ) 584/2001 της Επιτροπής, της 26ης Μαρτίου 2001, που τροποποιεί τους κανονισμούς (ΕΚ) 1103/2000 και (ΕΚ) 1926/2000, με τους οποίους χορηγείται συμφηφιστική αποζημίωση στις οργανώσεις παραγωγών για αλιεύματα τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης κατά τις περιόδους που περιλαμβάνονται μεταξύ 1ης Ιουλίου και 30ής Σεπτεμβρίου και μεταξύ 1ης Οκτωβρίου και 31ης Δεκεμβρίου 1999 ⁽¹⁾·
 - β) το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 585/2001 της Επιτροπής, της 26ης Μαρτίου 2001 για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης στις οργανώσεις παραγωγών για αλιεύματα τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης κατά την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 31ης Μαρτίου 2000 ⁽²⁾·
 - γ) το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 808/2001 της Επιτροπής, της 26ης Απριλίου 2001, για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης στις οργανώσεις παραγωγών για αλιεύματα τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης κατά την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ 1ης Απριλίου και 30ής Ιουνίου 2000 ⁽³⁾· και
 - δ) το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1163/2001 της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 2001, για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης στις οργανώσεις παραγωγών αλιευμάτων τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης κατά την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ 1ης Ιουλίου και 30ής Σεπτεμβρίου 2000 ⁽⁴⁾·

- να διατάξει οποιοδήποτε άλλο μέτρο που το Πρωτοδικείο θεωρεί πρόσφορο προκειμένου η Επιτροπή να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από το άρθρο 233 ΕΚ και, συγκεκριμένα, να προβεί σε νέα εξέταση της καταστάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να καταβάλει στην προσφεύγουσα το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι ισπανική οργάνωση παραγωγών κατεψυγμένων τόνων, της οποίας τα μέλη είναι εφοπλιστικές εταιρίες που διαθέτουν αλιευτικά-καταψύκτες τα οποία αλιεύουν τόνο εκτός των κοινοτικών υδάτων. Ως οργάνωση παραγωγών μετέχει σε κοινοτικό μηχανισμό, ο οποίος δημιουργήθηκε για να εξασφαλίσει την παράδοση αλιευμάτων στην κοινοτική βιομηχανία και την αναγκαία προστασία του εισοδήματος των παραγωγών, που συνίσταται στη χορήγηση αντισταθμιστικών αποζημιώσεων κατά τις περιόδους που παρατηρείται μείωση των τιμών εισαγωγής τόνου στην Κοινότητα σε συνδυασμό με την εξέλιξη των τιμών στη διεθνή αγορά. Το σύστημα υπολογισμού των αποζημιώσεων αυτών βασίζεται στο επίπεδο των τριμηνιαίων παραδόσεων κάθε οργάνωσης παραγωγών (και, τελικά, των μελών της) σε σχέση με τον μέσο όρο των ποσοτήτων που πωλούνται και παραδίδονται από τα μέλη της κατά τη διάρκεια του ίδιου τριμήνου των τριών προηγούμενων περιόδων αλιείας.

Η προσφεύγουσα προσβάλλει σειρά κανονισμών της Επιτροπής, οι οποίοι ορίζουν τις αντισταθμιστικές αποζημιώσεις για τις τρίμηνες περιόδους που περιλαμβάνονται μεταξύ 1ης Ιουλίου 1999 και 30ής Σεπτεμβρίου 2000, στον βαθμό που:

- α) επαναπροσδιορίζουν τα ποσά που χορηγήθηκαν αρχικά στην προσφεύγουσα με δύο προηγούμενους κανονισμούς, από τους οποίους παρεκκλίνουν, λόγω του ότι ένα από τα μέλη της οργάνωσης προσχώρησε σε άλλη οργάνωση παραγωγών, της οποίας οι αποζημιώσεις αυξήθηκαν εις βάρος αυτών της προσφεύγουσας·
- β) τροποποιούν μια από τις παραμέτρους για τον υπολογισμό της αποζημίωσης που αντιστοιχεί σε κάθε μια από τις οργανώσεις παραγωγών, αφού γίνεται δεκτό ότι ο μέσος όρος των ποσοτήτων που παρέδωσαν τα μέλη της κατά τις τρεις προηγούμενες περιόδους — που πρέπει να συγκριθούν με το επίπεδο των παραδόσεων του τριμήνου για το οποίο γίνεται λόγος —, θα μπορούσε να μεταβληθεί από το γεγονός ότι ένα από τα μέλη της προσχώρησε σε άλλη οργάνωση παραγωγών.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή, με αυτή τη μεταβολή στην εφαρμογή και, προπάντων, με τη μορφή με την οποία την πραγματοποίησε, διέπραξε δύο ειδών πλημμέλειες:

— Έλλειψη νόμιμης βάσεως

Ο κανονισμός (ΕΚ) 142/98 της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 1998⁽⁵⁾, που περιέχει τις ισχύουσες διατάξεις σχετικά με τις συμψηφιστικές αποζημιώσεις, δεν προβλέπει κανέναν ειδικό κανόνα στον οποίο μπορεί να βασιστεί η Επιτροπή προκειμένου να αναθεωρήσει «προς τα κάτω» τον μέσο όρο παραγωγής των τριών τελευταίων αλιευτικών περιόδων όταν ένα από τα μέλη εγκαταλείπει μια οργάνωση παραγωγών.

— Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Σύμφωνα με τη νομοθεσία που ίσχυε κατά τη στιγμή εγκρίσεως και ενάρξεως ισχύος των προσβαλλόμενων κανονισμών, η προσφεύγουσα θεμιτώς ήλπιζε ότι θα λάβει μεγαλύτερο ποσό ως συμψηφιστικές αποζημιώσεις, εμπιστοσύνη που διαμεύστηκε με την τροποποίηση, με τις επίδικες διατάξεις, των κανόνων που είχαν εφαρμογή.

(1) ΕΕ L 86, σ. 4.

(2) ΕΕ L 86, σ. 8.

(3) ΕΕ L 118, σ. 12.

(4) ΕΕ L 159, σ. 10.

(5) Κανονισμός (ΕΚ) 142/98 της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 1998, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής που αφορούν τη χορήγηση της αντισταθμιστικής αποζημίωσης για τους τόνους που προορίζονται για τη βιομηχανία μεταποίησης (ΕΕ L 17, σ. 8).

Προσφυγή του Raymond Maxwell κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-143/01)

(2001/C 245/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Raymond Maxwell, κάτοικος Lasne (Βέλγιο) εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Jean-Noël Louis και Véronique Peere, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/TB/99 να δώσει στον προσφεύγοντα βαθμό που δεν αρκούσε για την εγγραφή του στον πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων μετέσχε στον διαγωνισμό COM/TB/99. Βάλλει κατά της μη εγγραφής του στον πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις αναπληρωτών βοηθών διοικήσεως, βοηθών διοικήσεως και κυρίων βοηθών διοικήσεως.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων επικαλείται:

- προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως·
- παραβίαση των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη·
- παράβαση ουσιώδους τύπου και ειδικότερα των κανόνων περί διενέργειας διαγωνισμών, που περιέχονται στο άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος II του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και στον «Οδηγό για τις εξεταστικές επιτροπές και επιτροπές επιλογής»·
- παραβίαση του προσδιοριζόμενου από την προκήρυξη του διαγωνισμού εννόμου πλαισίου και
- παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

Προσφυγή του Benito Latino κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Ιουνίου 2001

(Υπόθεση T-145/01)

(2001/C 245/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Benito Latino, κάτοικος Lauzun (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Georges Vandersanden και Laure Lévi, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιουνίου 2001 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ) της 10ης Αυγούστου 2000 να μην αναγνωρίσει στον προσφεύγοντα την επαγγελματική προέλευση των αρθρικών του παθήσεων·
- να ακυρώσει τις συνακόλουθες αποφάσεις να επιβαρύνει τον προσφεύγοντα με τις αμοιβές και παρεπόμενες δαπάνες του ιατρού τον οποίο όρισε αυτός ως μέλος της υγειονομικής επιτροπής και το ήμισυ των αμοιβών και παρεπομένων δαπανών του τρίτου ιατρού·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την υπό κρίση προσφυγή, ο προσφεύγων βάλλει κατά της αρνήσεως της ΑΔΑ να αναγνωρίσει την επαγγελματική προέλευση παθίσεως που, κατά τον ίδιο τον προσφεύγοντα, προκλήθηκε από το γεγονός ότι ήταν αναγκασμένος να μεταφέρει και να σηκώνει, κατά την άσκηση των καθηκόντων του, μεγάλα βάρη.

Προς στήριξη των αξιώσεών του, ο προσφεύγων επικαλείται:

- τον ακατάληπτο χαρακτήρα των πορισμάτων της υγειονομικής επιτροπής·
- παράβαση των άρθρων 73 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και 3, παράγραφος 2, της ρυθμίσεως σχετικά με την ασφάλιση έναντι των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής νόσου των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς επίσης παραγνώριση του καθήκοντος πρόνοιας και της αρχής της αναλογικότητας·
- παράβαση της διαδικασίας του άρθρου 21 της ως άνω ρυθμίσεως.

Προσφυγή των Bruno Heim και Franz Gustav Andersson κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς που ασκήθηκε στις 3 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση T-149/01)

(2001/C 245/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: καθοριστέα βάσει του άρθρου 131, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας — Δικόγραφο προσφυγής στην ισπανική)

Οι Bruno Heim και Franz Gustav Andersson, αμφότεροι κάτοικοι Γερμανίας, εκπροσωπούμενοι από τον Juan José Carreño Moreno, άσκησαν στις 3 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 4 Απριλίου 2001 απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), στην υπόθεση R 588/1999-3, με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή των προσφευγόντων κατά της απορρίψεως της αιτήσεως αριθ. 22.129 περί καταχώρισεως ως κοινοτικού σήματος του εικονιστικού σήματος «DockerS by Gerli», για εμπορεύματα της κλάσεως 25·
- την έκδοση νέας αποφάσεως προς αντικατάσταση της προηγούμενης με την οποία να επιτραπεί η αιτηθείσα με την αριθ. 22.129 αίτηση καταχώριση ως κοινοτικού σήματος του εικονιστικού σήματος «DockerS by Gerli», για εμπορεύματα της κλάσεως 25.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αιτούντες την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Bruno Heim και Franz Gustav Andersson

Σχετικό σήμα: «DockerS by Gerli» (αίτηση αριθ. 22.129 για καταχώριση εικονιστικού σήματος για εμπορεύματα της κλάσεως 25)

Κάτοχος του σήματος ή του σημείου που αφορά η προσφυγή: Levi Strauss & Co.

Σήμα ή σημείο που αφορά η προσφυγή: Γαλλικό και σουηδικό λεκτικό σήμα «DOCKERS» για εμπορεύματα της κλάσεως 25

Απόφαση του τμήματος: Απόρριψη της αιτήσεως ανακοπής·

Απόφαση του τμήματος προσφυγής: Απόρριψη της προσφυγής και επιβεβαίωση της απορρίψεως της αιτήσεως

Λόγοι ακυρώσεως: — Παράβαση των άρθρων 34 και 35 του κανονισμού 40/94⁽¹⁾.
— παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94 και του αριθ. 8 κανόνα του κανονισμού 2868/95 περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94⁽²⁾.
— παρανόηση της έννοιας του «κινδύνου συγχύσεως».

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 2868 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1).

Προσφυγή του Cristiano Sebastiani κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2001

(Υπόθεση T-150/01)

(2001/C 245/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Cristiano Sebastiani, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Jean Noël Louis και Véronique Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 2 Ιουλίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 3 Αυγούστου 2000 απόφαση της Επιτροπής, καθόσον αυτή δεν αναγνωρίζει το παράτυπο της διοικητικής καταστάσεως του προσφεύγοντος και αρνείται την ικανοποίηση της ηθικής και επαγγελματικής βλάβης που υπέστη·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως της καθής να περατώσει τη διοικητική έρευνα σχετικά με τα καθήκοντα που άσκησε ο προσφεύγων, καθόσον η απόφαση αυτή απέριψε το αίτημά του περί διαπιστώσεως του παρατύπου της διοικητικής καταστάσεώς του και αρνείται την ικανοποίηση της ηθικής και επαγγελματικής βλάβης που υπέστη. Η έρευνα αυτή αποδεικνύει ότι υφίσταντο δυσλειτουργίες όσον αφορά τόσο την ανάθεση όσο και την εκτέλεση των καθηκόντων που ανατέθηκαν στον προσφεύγοντα.

Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων επικαλείται:

- παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως,
- πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως,
- προσβολή της αρχής της χρηστής διοικήσεως,
- προσβολή του δικαιώματος άμυνας.

Διαγραφή της υποθέσεως T-258/93⁽¹⁾

(2001/C 245/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 14ης Μαΐου 2001, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-258/93, H&R Ecroyd Limited κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 165 της 2.7.93.

Διαγραφή των υποθέσεων T-31/97 έως T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 έως T-98/97, T-100/97 έως T-105/97, T-114/97 έως T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 έως T-138/97, T-150/97 έως T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 και T-209/97⁽¹⁾

(2001/C 245/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 12ης Ιουνίου 2001, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή των υποθέσεων T-31/97 έως T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97 έως T-98/97, T-100/97 έως T-105/97, T-114/97 έως T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97 έως T-138/97, T-150/97 έως T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 και T-209/97, Francisco Fernandez Ruiz κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 131 της 26.4.97, C 142 της 10.5.97, C 166 της 31.5.97, C 181 της 14.6.97, C 199 της 28.6.97, C 212 της 12.7.97, C 228 της 26.7.97, C 271 της 6.9.97 και C 7 της 10.1.98.

Διαγραφή υποθέσεως T-190/99⁽¹⁾

(2001/C 245/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Με διάταξη της 4ης Απριλίου 2000, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-190/99, Sniace S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ EE C 333 της 20.11.99.

Διαγραφή της υποθέσεως T-36/00⁽¹⁾

(2001/C 245/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 14ης Μαΐου 2001, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-36/00, Sonia Marion Elder και Robert Dale Elder κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ C 135 της 13.5.00.

Διαγραφή της υποθέσεως T-389/00⁽¹⁾

(2001/C 245/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με διάταξη της 5ης Ιουνίου 2001, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-389/00, Campina Melkunie B.V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ C 95 της 24.3.01.